

**BULETINUL
INFORMATIV
AL UNIUNII
ARHITECTILOR
DIN ROMANIA**

3/2017

Din cuprins:

**EUROPA NOASTRĂ
EVENIMENTE INTERNAȚIONALE
EVENIMENTE NAȚIONALE
SOS MONUMENTELE!
PREMII
EVENIMENTUL VERII
PATRIMONIUL UAR
DOCUMENTE ÎN PREMIERĂ
AVANPREMIERĂ EDITORIALĂ
EVENIMENTE ÎN PREMIERĂ
BIBLIOTECA UAR
PREZENȚE ALE UAR
ARHITECTURA SE ÎNVAȚĂ DE MIC
PATRIMONIU DISPĂRUT
PROIECTE CULTURALE
EVENIMENTE
PREZENȚE
ARHITECȚII ȘI PASIUNILE LOR
EVENIMENTE ALE FILIALELOR
SENAT
CORESPONDENȚĂ DE LA BOLOGNA
COLEGII NOȘTRI**

**iulie
septembrie
2017**

**arh. AUGUSTIN IOAN
Premiul "Duiliu Marcu"
al ACADEMIEI ROMÂNE**

ARHITECTURA

REVISTA UNIUNII ARHITECȚILOR DIN ROMÂNIA FONDATĂ ÎN 1906

femei
în arhitectura
românească

2-3/2017 (668-669)

**ie
septembrie
2017**

Caseta redacțională

redactare:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR
arh. Ioana Alexe - tehnoredactare
arh. Marina Macarie - sigla BIUAR

coordonator:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR
www.uniuneaarhitectilor.ro/BIUAR
ISSN 1582-2117
Se distribuie gratuit.

Contact

Centrul de Cultură Arhitecturală /
Secretariat /
Revista Arhitectura / Biblioteca
str. Jean Louis Calderon, nr. 48,
București, sectorul 2, cod 020038,
tel: 021.312.76.01

Secretariat: tel. 021.315.60.73,
0737.01.77.85,
uar_contact@yahoo.com,
secretariat@uniuneaarhitectilor.ro

Revista Arhitectura: tel. 076.819.81.78,
076.819.81.79,
office@arhitectura-1906.ro

Biblioteca (program cu publicul):
L-V - 10:00-16:00, tel. 021.310.91.94,
biblioteca@uniuneaarhitectilor.ro

SUMAR

EUROPA NOASTRĂ

2 UAR a devenit membră a EUROPA NOSTRA

EVENIMENTE INTERNAȚIONALE

4 Ne pregătim de Bienala de Arhitectură de la Veneția

EVENIMENTE NAȚIONALE

6 Simpozionul „SOS PATRIMONIUL!” - Alba Iulia

8 „Starea Patrimoniului”

SOS MONUMENTELE!

14 SOS Județul Hunedoara!

PREMII

18 Augustin IOAN, profesorul și creatorul

EVENIMENTUL VERII

20 Zilele Culturii Urbane la Uzina de APĂ Suceava

PATRIMONIUL UAR

44 „Casa cu Blazoane”. Temă de meditație pentru studenții arhitecți

DOCUMENTE ÎN PREMIERĂ

26 Matila GHYKA. George Cantacuzino, om al Renașterii

AVANPREMIERĂ EDITORIALĂ

28 Maestrul Simotta și discipolii săi. Un exercițiu de admirație

EVENIMENTE ÎN PREMIERĂ

30 Profesori și studenți

BIBLIOTECA UAR

32 Ioan OPRÎȘ - „Muzeograme vechi și noi”

34 Ioan OPRÎȘ - „Colecționism. Muzeologizare. Patrimonializare”

PREZENȚE ALE UAR

36 UAR a participat la Târgul Național Imobiliar

37 Romexpo; București. UAR la Print & SIGN

ARHITECTURA SE ÎNVĂȚĂ DE MIC

38 DE-A ARHITECTURĂ a ajuns la liceu. Construim prin educație

PATRIMONIUL DISPĂRUT

40 Anastase Simu și muzeul său

PROIECTE CULTURALE

44 Semnificații. Povești. Arhitectură. Artă și tinerete. IAȘI NE(MAI)VĂZUT

50 Arhitectura și cinematografele. CINEBUCUREȘTI. 100 de ani de modernitate

EVENIMENTE

52 Evoluția orașelor Smart Cities

56 Lumea geospațială. „Tablou de Bord”, Brașov

PREZENȚE

55 Din septembrie, la Galați se produce tablă pentru construcții

ARHITECTII ȘI PASIUNILE LOR

58 Vasile ALBOI - „Sunt discipolul meșterului din Câmpulung,
dar și al lui Simotta”

60 Arhitecta Sanda Budiș. „Fata tatei și mama fetei”

EVENIMENTE ALE FILIALELOR

62 Filiala Suceava. Arhitectura poloneză contemporană

64 Filiala Timiș - O vacanță cu HAR

66 Filiala Euro-regională Sud-Vest Oltenia - O vacanță cu HAR

SENAT

69 Ședința de Senat 05.10.2017

CORESPONDENȚĂ DE LA BOLOGNA

70 CERSAIE 2017

COLEGII NOSTRI

72 Ion ANDRIU

73 Gabriela PETRESCU

74 Iuliana CIOTOIU

75 Georgeta GABREA

UNIUNEA ARHITECȚILOR DIN ROMÂNIA A DEVENIT MEMBRĂ A EUROPA NOSTRA

Europa Nostra este recunoscută ca cea mai reprezentativă organizație care militează pentru cunoașterea și promovarea moștenirii culturale europene și care susține patrimoniul european. *Europa Nostra* a fost fondată în 1963, la Paris, are membrii în peste 40 de țări și funcționează sub jurisdicție olandeză. Din anul 2010, președintele organizației este Placido Domingo.

Misiunea *Europa Nostra*

- Să exprime opiniile, din ce în ce mai vocale, ale mișcărilor susținătorilor patrimoniului cultural și natural european.
- Să pledeze cauza patrimoniului - cu multiplele sale beneficii pentru economie, societate, cultură și mediu - în fața politicianilor și responsabililor de pe toate treptele puterii: locală, regională, națională, europeană și globală.
- Să militeze pentru salvarea monumentelor și zonelor cu valoare culturală aflate în primejdie și să susțină acțiunile organizațiilor membre.
- Să promoveze exemplele de bună practică din domeniul salvării patrimoniului din Europa - de la cercetare până la conservare, de la educație până la formarea personalului, de la strângerea de fonduri până la angrenarea profesioniștilor, dar și a voluntarilor.

Valorile *Europa Nostra*

- Patrimoniul Cultural este esențial pentru Europa prosperă, unită și stabilă;
- Patrimoniul Cultural trebuie respectat atât în dezvoltările imobiliare din zonele urbane, cât și din cele rurale;
- Patrimoniul Cultural nu este o „relicvă” a trecutului; este o prezență semnificativă, folositoare și accesibilă a vieții actuale și viitoare;
- Patrimoniul Cultural este complex și cu multe semnificații și, prin urmare, nu poate aparține unui singur grup cultural sau unei singure națiuni; el aparține tuturor europenilor;
- Patrimoniul Cultural este un credit acordat nouă de generația viitoare; buna sa gestionare, în prezent, este obligația tuturor celor care trăiesc în Europa.

Viziunea *Europa Nostra*

Să pună cultura și moștenirea culturală în centrul proiectului european, deoarece reprezintă cea mai mare mișcare a societății civile europene, în slujba tuturor europenilor.

2018

Anul 2018 a fost declarat **Anul Patrimoniului European**. Este ocazia de a evoca moștenirea culturală a Europei și de angajare a fiecărui european în a descoperi bogăția culturală a continentului, pornind de la țara, orașul, cartierul și strada pe care locuiește. Este ocazia de a mobiliza energiile comune, de a împărtăși entuziasmul și energiile creatoare.

Europa Nostra este partener oficial al evenimentului, în calitate de coordonator al Alianței Patrimoniului European.

Anul Patrimoniului 2018 va fi lansat oficial la Forumul Culturii Europene de la Milano, în luna decembrie.

**Arhitectul Attila Kim
Comisarul României
și președintele juriului**

text: Maria MĂNESCU

Consiliul director al Bienalei de la Veneția, condus de Paolo Baratta, s-a întâlnit în 16 ianuarie 2017 și a hotărât ca Yvonne Farrell și Shelley McNamara să fie curatoarele celei de-a 16-a ediții a Expoziției Internaționale de Arhitectură din 2018, care va avea loc în perioada 26 mai-25 noiembrie 2018, în spațiile de expunere tradiționale ale bienalei, Giardini și Arsenale, în zona istorică și în alte locuri emblematice ale orașului. În conferința de presă susținută împreună cu Paolo Baratta la Ca' Giustinian pentru lansarea Bienalei din 2018, Yvonne Farrell și Shelley McNamara au ținut să explice alegerea titlului ediției din acest an, **Freespace/Spațiu liber**:

NE PREGĂTIM DE BIENALA DE ARHITECTURĂ DE LA VENEȚIA

„**Freespace** descrie o generozitate a spiritului și un sens al umanității care se află în centrul preocupării arhitecturii contemporane, axându-se pe calitatea spațiului însuși;

Freespace se axează pe abilitatea arhitecturii de a oferi celor care o utilizează daruri care îi sunt specifice, spații publice gratuite și pe capacitatea sa de a îndeplini dorințele nespuse ale oamenilor;

Freespace pune în valoare forța arhitecturii de a descoperi resurse de generozitate neașteptate în fiecare proiect - chiar în condițiile restrictive cele mai individualiste, mai defensive, mai exclusive și mai comerciale;

Freespace deschide calea către darurile gratuite ale naturii - lumina soarelui și a lunii, aerul, gravitatea, materialele, resurse naturale sau făcute de mâna omului - și le pune în valoare;

Freespace încurajează revoluția modurilor de a gândi, de a vedea lumea, soluțiile arhitecturale inovatoare capabile să asigure bunăstarea și demnitatea fiecărui cetățean al acestei planete fragile;

Freespace poate constitui spațiul ideal al dezvoltării oportunităților, un spațiu democratic, neprogramat și liber pentru utilizări încă neconcepute. Există schimburi între oameni și clădiri, chiar dacă nu intenționate sau proiectate; mult timp după ce arhitectul a ieșit din scenă, clădirile găsesc căi proprii de a stabili relații cu utilizatorii lor; s-ar putea spune că arhitectura are o viață activă și pasivă deopotrivă;

Freespace vorbește despre libertatea de a imagina, despre spațiul liber al timpului și memoriei, care leagă trecutul, prezentul și viitorul, construind pe straturi culturale moștenite, urzind o țesătură ce aduce laolaltă spații vechi și noi.

Expoziția va avea o prezență spațială, fizică, la o scară și o calitate ce vor avea un impact puternic asupra vizitatorului, comunicând natura spațială complexă a arhitecturii; va invita la un angajament emoțional și intelectual public care vine la Bienală pentru a înțelege mai bine arhitectura, va stimula dezbateri privind valorile de bază ale arhitecturii și celebrarea contribuției dovedite și solide a arhitecturii la istoria umanității.

Jørn Utzon a gândit banca din beton și ceramică smălțuită de la intrarea în casa familiei din Majorca, *Can Lis*, ca pe un obiect perfect modulat pe corpul uman, un element de confort, de plăcere. Din punct de vedere spațial, acest obiect de mobilier este un «cuvânt de bun venit».

Angelo Mangiarotti «spune» și el același lucru la intrarea în imobilul din Via Quadronno 24, Milano, unde o alee în trepte, cu o bancă la intrare te pregătesc, te întâmpină și îți urează bun venit acasă.

Lina Bo Bardi a ridicat pe piloni un muzeu de artă în Sao Paolo pentru a oferi cetățenilor o «belvedere» de unde să poată privi orașul de sus.

Palatul Medici din Florența este un simbol al puterii și bogăției, dar banca din piatră care face corp comun cu fațada inițiază un dialog cu spațiul public al pieței. Zidul solid al clădirii devine zid de incintă al spațiului public. Ceea ce, la prima vedere, pare solid și de nepătruns devine deschis și generos.

Credem că fiecare are dreptul să se bucure de arhitectură și să profite de beneficiile ei. Rolul arhitecturii nu este doar acela de a oferi adăpost corpurilor noastre, ci și de a ne hrăni spiritul. Fațada frumoasă a unei clădiri înfrumusețează strada și oferă plăcere trecătorului, chiar dacă nu va intra niciodată în acea clădire. Tot așa și o privire furișă într-o curte interioară printr-o arcadă; sau un zid pe care să te sprijini, o nișă, un intrând în care să te poți refugia la umbră sau să te adăpostești de ploaie și de vânt.

Suntem interesați în a merge dincolo de vizual, accentuând rolul arhitecturii în coregrafia vieții cotidiene.

Pământul este Clientul nostru, ceea ce aduce cu sine responsabilități pe termen lung. Arhitectura este jocul luminii, al soarelui, al umbrei, al lunii, al aerului, al vântului și al gravității în moduri care revelează misterele lumii. Toate aceste resurse sunt la îndemâna noastră. Expoziția Internațională de Arhitectură din 2018 va reuni exemple de generozitate și de grijă față de oameni din arhitectura lumii. Credem că astfel de calități susțin capacitatea fundamentală a arhitecturii de a alimenta și susține un contact semnificativ între oameni și locul în care trăiesc. Ne concentrăm atenția pe aceste calități care se hrănesc din optimism și continuitate. Arhitectura care integrează aceste calități cu generozitate și cu dorința de schimbare în bine este ceea ce numim **Freespace**.

Invităm toți participanții și fiecare pavilion național să-și aducă la Veneția «spațiul lor liber»/ **Freespace**, astfel încât împreună să putem revela diversitatea, specificitatea și continuitatea în arhitectură, având mereu în minte oamenii, locurile, timpul și istoria, pentru a susține cultura și relevanța arhitecturii pe planeta noastră dinamică.

«O societate devine prosperă atunci când oamenii bătrâni plantează copaci deși știu că nu vor sta niciodată în umbra lor», spune un proverb grec."

FREESPACE la #BiennaleArchitettura2018

Cu aceeași ocazie, președintele Paolo Baratta declara:

„În mod similar edițiilor anterioare ale Bienalei, continuăm investigația noastră privind relația dintre arhitectură și societatea civilă. Ruptura dintre cele două părți, cauzată de dificultatea crescândă a societății civile de a-și exprima propriile nevoi și de a găsi răspunsurile adecvate, a dus la dezvoltări urbane dramatice a căror trăsătură principală este absența marcată a spațiilor publice și creșterea altor zone dominate de indiferență în suburbiile și periferiile orașelor noastre.

Absența arhitecturii face lumea mai săracă spiritual și material, diminuând bogăția publică rezultată din dezvoltările economice și demografice. Să redescoperim arhitectura înseamnă să revigorăm dorința de a trăi în spații de calitate, care sunt o formă de bunăstare publică ce trebuie constant protejată, reînnoită și creată.

Aceasta este calea aleasă de viitoarea Bienală de Arhitectură”.

Yvonne Farrell și Shelley McNamara. Repere biografice și palmares profesional

Cunoscute ca o echipă deja bine formată, Yvonne Farrell și Shelley McNamara trăiesc și lucrează în Dublin, unde au absolvit School of Architecture of University College și au fondat împreună biroul de arhitectură Grafton Architects, în 1977.

Palmaresul Grafton Architects este jalonat de câteva repere importante:

participări la Bienalele de Arhitectură din 2002, 2012 (unde au câștigat Premiul Silver Lion pentru proiectul pentru campusul UTEC University din Lima, Peru, împreună cu Paula Mendes da Rocha) și 2016 („The Physics of Culture”).

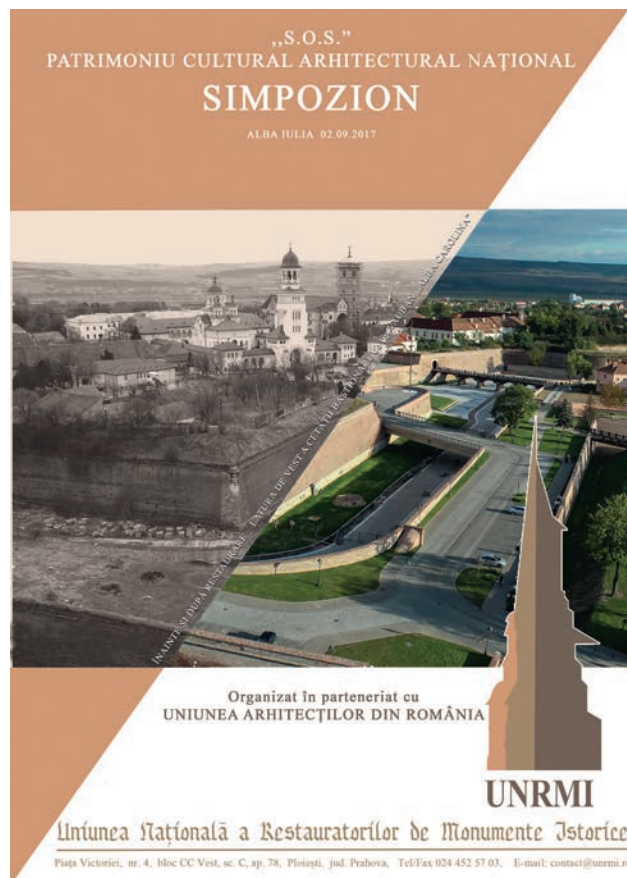
proiectarea și construcția mai multor școli și lucrări de

arhitectură pentru instituții și universități, în special în Irlanda - Birourile Civice Dunshaughlin; Parson's Building, Trinity College, Dublin; Departamentul de Finanțe al Guvernului pentru Biroul de Lucrări Publice din Dublin - și o nouă clădire pentru Universitățile Bocconi din Milano, Italia. câștigarea unor competiții internaționale; proiectul pentru Școala de Economie a Universității din Toulouse; Kingston University Town House; campusul Institutului de Mine Telecom din Saclay, Paris; noua Bibliotecă Municipală din Dublin (în colaborare cu Shaffrey Associates); selectare pentru proiectarea unei clădiri a facultății pentru London School of Economics and Political Science (LSE) din Holborn, Londra, mai multe Premii ale Architectural Association din Irlanda; Premiul World Building of the Year (2008, pentru proiectarea noii clădiri la Universitatea Bocconi din Milano); finaliste ale Premiului Sterling pentru University of Limerick Medical School and Student Accommodation; Premiul inaugural RIBA International pentru UTEC University din Lima, Peru (2016); Premiul Jane Drew (2015); Premiul președintelui Irish Design Institute (2016).

Yvonne Farrell și Shelley McNamara au și o activitate didactică susținută începând cu 1976, la University College of Dublin: sunt profesori titulari de arhitectură la Accademia di Mendrisio și profesori adjuncți la UCD; au fost titularele catedrei Kenzo Tange de la GSD Harvard (2010) și ale catedrei Louis Kahn de la Yale (2011). Au predat cursuri și au susținut seminarii în toată Europa și în SUA.

Au fost membre în juriile unor premii de arhitectură prestigioase ca RIBA Stirling Prize în 2008, Mies van der Rohe Prize în 2011 și RIBA Award în 2012.

SIMPOZIONUL „S.O.S. PATRIMONIUL”

Restaurarea monumentelor de arhitectură este un act moral care restituie demnitatea unor valori culturale ale umanității pe care suntem datori să le conservăm, să le perpetuăm existența păstrându-le vii, capabile să-și transmită mesajul generațiilor viitoare, pentru cât mai multă vreme.

Monumentul arhitectural este o enciclopedie culturală, o sursă neprețuită de informație, o cantă de identitate, o fărâmă din istoria locului și a lumii, iar lecturarea lui ne oferă o experiență unică și deseori profund emoțională. Ambientul în care acesta va continua să existe ar putea să-l distrugă sau, dimpotrivă, să-i sporească valoarea, iar aceasta depinde de noi, dar mai degrabă de atitudinea reprezentanților noștri aleși.

După anii '90, numărul Cartelor, al Declarațiilor și al activității autorităților internaționale s-a întezit exponențial. Turismul cultural a luat un avânt extraordinar pe plan mondial, reușind să salveze de la dispariție orașe, centre sau ansambluri istorice, locuri, regiuni, cetăți, palate sau zone arheologice, iar aceste acțiuni de restaurare, revitalizare, restituire, protejare și conservare au devenit o excepțională resursă de revitalizare, resuscitare economică și culturală.

Deși activitatea de restaurare a patrimoniului arhitectural urban și rural are tradiție și realizări remarcabile în România, după intrarea noastră în Uniunea Europeană, când ar fi fost normal ca această preocupare să capete un avânt și o importanță majoră, din păcate, ea se manifestă punctual, fără direcție și fără o strategie și nu constituie o preocupare a autorităților.

Mai mult, asistăm, din păcate, la fenomenul dispariției unor monumente prețioase care se adaugă abominabilelor demolări intenționate ale regimului ceaușist.

DECLARAȚIA DE LA ALBA IULIA

Pentru a ne putea bucura în continuare de moștenirea care ne-a fost lăsată trebuie să acceptăm câteva realități concrete:

1. Patrimoniul cultural este o resursă neregenerabilă, care, odată afectată nu mai poate fi recuperată.
2. Prin extensia noțiunii de patrimoniu, la nivel mondial se manifestă nevoia tot mai acută a clasării tot mai multor construcții, ansambluri sau situri de valoare, iar criteriile de clasare, deși corecte și nuanțate acum, ar trebui extinse atât prin ridicarea valorii de vechime la perioade recente, cât și prin atenția asupra valorii lor intangibile.
3. Creșterea numărului pozițiilor Listei Monumentelor Istorice se dovedește a fi invers proporțională cu capacitatea administrativă de gestiune a acestora la toate nivelurile: locale, regionale, naționale.
4. Obiectivele de patrimoniu, prin importanța pe care o au din punct de vedere cultural și istoric, au o valoare infinit mai mare decât cea de inventar a construcției (care se pierde complet odată cu trecerea timpului) sau cea a terenului.
5. Legislația legată de cunoașterea și analiza monumentelor istorice ar trebui să trateze diferit construcțiile parazitare de cele ale monumentului autentic, astfel încât, la momentul tranzacției, acestea să fie evaluate independent.
6. Situația juridică a multor obiective valoroase (regim de proprietate, litigii, proprietari multipli, retrocedări obținute prin proceduri dubioase, documente eronate cum ar fi: Cărți Funciare, Hărți Cadastrale etc.) face ca monumentele să fie lăsate într-o stare de degradare.
7. O carte a construcției devine astfel obligatorie, iar existența sa ar elucida toate neajunsurile de mai sus.
8. Criteriile de selecție pentru numirea președinților comisiilor locale, regionale și naționale nu mai există de mult. Deseori, aceștia nu sunt arhitecți, nu sunt de o formație apropiată acestei profesii, iar decizia le aparține. Ar fi normal ca acești decidenți să aibă, pe de o parte, criterii similare cu cele a experților MCC (pe care îi judecă), pe de altă parte, un mandat limitat în timp.
9. Subfinanțarea excesivă a Ministerului Culturii, dar și a Primăriilor, Consiliilor Județene cu privire la resortul patrimonial conduc la atitudini reprobabile ale autorităților, cum ar fi: renunțarea la proiecte de restaurare a monumentelor din ansamblurile urbane în favoarea simplei zugrăviri a fațadelor, scoaterea la licitație a unor monumente valoroase la sume de pornire derizorii având drept consecință rezerva specialiștilor de a aplica ș.a.m.d.
10. Protejarea și punerea în valoare a patrimoniului se poate realiza doar prin buna colaborare și prin efortul comun al tuturor autorităților de resort atât ale statului, ale societăților private, fundațiilor, ONG-urilor, al experților, cât și al proprietarilor și al societății în ansamblul ei.

SIMPOZIONUL „S.O.S. PATRIMONIUL”

„STAREA” PATRIMONIULUI

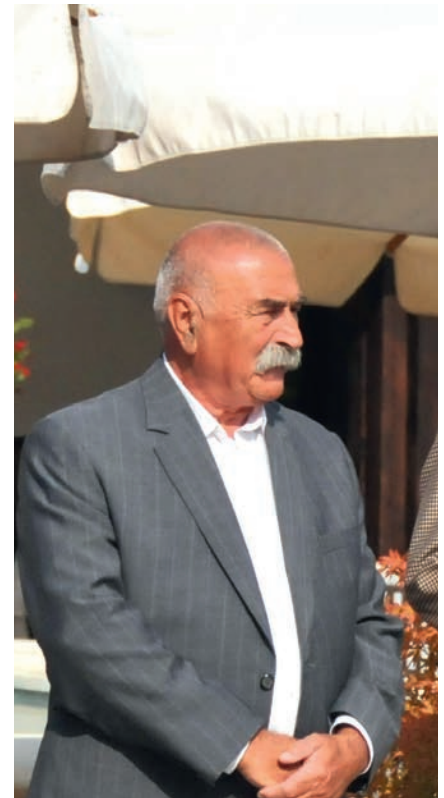
În 2017, Planul Național de Restaurare a ajuns la valoarea de 14 milioane lei... de la 70 de milioane în 2010! **(Daniel Sabău)**

Până de curând, Planul Național de Restaurare - Etapa I/Lucrări în continuare - era blocat ca urmare a faptului că Nota de Fundamentare a PNR nu a fost semnată de ministru și, în consecință, nu a fost trimisă Institutului Național al Patrimoniului. S-a creat o situație periculoasă și disperată pentru proiectanți și antreprenori, dar mai ales pentru monumente. **(Daniel Sabău)**

Nu se deschid noi șantiere, avem, în schimb, incompetență și ineficiență pe cele în desfășurare. **(Daniel Sabău)**

Nu avem o evidență a patrimoniului la nivel județean. **(Ioan Opreș)**

Biserica din Surdești este listată UNESCO, dar, azi, plouă în monument! Nu s-a mai făcut nicio reparație a acoperișului din 1990, deși învelitoarea din lemn ține maximum 25 de ani. Inițial, a fost restaurată din fonduri Getty - proiectul de 5 biserici maramureșene. În concluzie, s-a închis Surdeștiul! Nu au fost bani nici pentru intervenție în regim de urgență, adică 200.000 lei. SĂ-L SCOATEM DIN LISTA UNESCO dacă ne încapățânăm să nu-l întreținem. Să-l scoatem la mezat! Să ne scoatem și pe noi la mezat, dacă nu mai avem trecut și rădăcini! **(Niels Auner)**

„De la înălțimea celor 54 de metri ai crucii sale, Biserica de pe lista UNESCO acuză: Nu ați făcut nimic pentru a împiedica ploaia să spele pictura interioară, nici pentru a împiedica apa din teren să distrugă pereții!” **(Niels Auner)**

„Mulțimea de proiecte care tânjesc la fonduri europene așteaptă, în van, avizele și aprobările ani buni!” **(Niels Auner)**

Lucrările de restaurare sunt adjudecate de firme fără experiență și specialiști, pe unicul criteriu PREȚUL CEL MAI MIC! **(Niels Auner)**

Nu se mai fac restaurări. Se fac numai comitete și comiții. În acest timp, monumentele se degradează. **(Niels Auner)**

Lemn pentru restaurare nu mai este! Îl aducem din Rusia și Ucraina. Lemnari nu mai există. Îi conducem pe ultimul drum pe cei câțiva rămași. Învățămant de specialitate nu mai avem. **(Niels Auner)**

Licitația pornește de la o sumă derizorie, fapt pentru care nicio firmă serioasă de arhitectură nu participă. A câștigat o firmă de instalații al cărui manager nu avea habar de importanța monumentelor, la fel ca și cei de la Consiliul Județean, care au recurs la resurse proprii ce nu sunt, de departe, la nivelul celor europene. **(Adriana Matei)**

O altă piedecă a fost „servită” de către Comisia Națională de Cultură, care a dorit ca, neapărat, în cazul studiului istoric să apară istoricul cetății de la perioada romană până la cea de azi, inițierea unor săpături arheologice și raportul acestora, plus un studiu de parament. În felul acesta s-au pierdut cca. două luni. **(Adriana Matei)**

Confuzia cu care s-a redactat avizul de la Cultură s-a interpretat în fel și chip și a condus la interpretări și întâzieri inadmisibile. **(Adriana Matei)**

Cartea Funciară a monumentelor nu corespunde cu realitatea din teren.

Nu există un plan topografic corect și nu este încă delimitat spațiul public de cel al clădirilor luate în cauză. **(Adriana Matei)**

Se construiește „hâd”, se degradează imaginea urbană, se ignoră valorile și semnificațiile lor. **(Virgil Pop)**

Singurul criteriu pentru atribuirea lucrărilor de restaurare este PROIECTUL CEL MAI BUN și nu CEL MAI IEFTIN!
(Virgil Pop)

La noi, conservarea se face numai în condiții de sărăcie. Mai scapă câte o casă dar... Când apar banii, se alege praful.
(Virgil Pop)

De multe ori, comunitățile își privesc patrimoniul ca pe o rușine de care trebuie să scape cât mai curând. **(Virgil Pop)**

Se construiește, în general, ilegal. Dacă reclam, se construiește legal, cu aviz de la Comisia ierarhic superioară! Lipsa acută de finanțare a ajuns situația curentă.

Nu trebuie restaurat niciun monument, dacă nu facem un plan pentru a-i asigura o viață post-restaurare: oferte de folosință, utilizare și valorificare complexă. **(Călin Hoinărescu)**

Monumentele restaurate trebuie să devină „motoare” ale dezvoltării zonei. **(Călin Hoinărescu)**

Starea actuală se datorează: absenței totale a MCIN și a unei strategii naționale de prezervare a patrimoniului, ineficienței și indeciziei Comisiei Naționale a Monumentelor, finanțării care nu țin cont de „nevoile” monumentului, toleranța noastră față de incapacitatea unor lucrători din domeniu. **(Virgil Polizu)**

MCIN ar trebui să atragă fonduri pentru restaurare. Dacă nu este în stare, măcar să elibereze avizele! **(Virgil Polizu)**

- E stupid și imposibil să fii obligat să dai soluții definitive, înainte de a face și desface. Proiectarea, în restaurare, se face pe toată durata șantierului. **(Virgil Polizu)**

- În restaurare, impostorii sunt criminali: monumentele odată distruse... **(Virgil Polizu)**

- Monumentele UNESCO din Nordul Moldovei: Sucevița, Moldovița, Arbore, Humor, Probota, Pătrăuți și Bălinești au nevoie de intervenții urgente. Cui îi pasă? **(Oliviu Boldură)**

- Trebuie evaluate nu numai operațiunile și reparațiile necesare, dar și urgența intervențiilor. **(Tudor Cordoș)**

- Există dificultăți majore în contractarea și implementarea proiectelor. **(Ionuț STOICA)**

- Ignoranța se așterne peste instituțiile care ar trebui să vegheze monumentele. Neștiința este totală, indiferența este cuvântul de ordine, lipsa de educație face legea și impostorii o aplică. **(Ilie Popa)**

- Avizele de la „centru” nu țin cont de realitățile locale și sunt arogante și suficiente **(Ilie Popa)**

SIMPOZIONUL „S.O.S. PATRIMONIUL”

Suntem români nu pentru că ne-am născut în România, ci pentru că România trăiește în noi. Și noi trăim în Europa....

Anul 2018 are o importanță simbolică și istorică pentru Europa deoarece marchează evenimente fundamentale pentru statele membre, cum este a 100-a aniversare a încheierii Primului Război Mondial și a independenței mai multor state membre.

Pentru Romania, este anul MARI UNIRI.

Anul 2018 este și Anul european al patrimoniului cultural care își propune să ofere ocazia de a înțelege mai bine și mai nuanțat trecutul, pentru a găsi soluții pentru prezent și a prefigura un viitor mai sigur și mai pasnic. Anul Patrimoniului se va marca prin evenimente și manifestări de o amploare fără precedent și România ar trebui să fie „aliniată” recunoscând ca :

- Patrimoniul cultural este o resursă strategică a Europei durabile

- Patrimoniul cultural este „matca” vieții și societății europene: clădirile și spațiile urbane în care se desfășoară viața noastră sunt rodul contribuției și creației generațiilor care ne-au precedat, dar și matricea care ne formează personalitatea și conduita. Suntem condiționați de acest AND cultural în aceeași măsură în care suntem dependent de AND-ul biologic. Dacă AND-ul biologic este comun rasei umane, cel cultural este cel care ne particularizează și diferențiază.

Pentru a extrapola un filozof roman, suntem români nu pentru că ne-am născut în România ci pentru că România trăiește în noi. Basmele copilăriei, poeziile și cântecele tinereții, casa în care ne-am născut, străzile pe care le-am bătut, pietele în care am ascultat muzica, spectacolele la care am asistat, bucatele de sărbători trăiesc în noi și ne determină de-a lungul vieții.

De aceea este imperios necesar ca patrimoniul cultural – propriu fiecărei comunitati - sa nu se piarda in lumea globalizata in care traim, sa ne adune impreuna si sa imbogateasca mostenirea europeana, comuna. Noile sisteme de socializare nu fac decat sa ajute cunoasterea si difuzarea acestei mosteniri care odata pierduta, nu se mai regenereaza si nu se mai recupereaza !!!

Acesta este telul anului 2018. Sa OBLIGE fiecare tara:

- **Sa-si exploreze si sa-si descopere bogatia culturala**
- **Sa-si onoreze, inteleaga si protejeze valorile specifice**
- **Sa puna in valoare si sa dovedeasca importanta pe care o acorda mostenirii culturale in viata de fiecare zi.**

Cunoasterea PATRIMONIULUI NATIONAL ne permite sa intelegem trecutul, pentru a putea da sens prezentului si a configura viitorul.

Noua abordare europeana asupra patrimoniului impune ca aceste valori sa fie integrate in viata de zi cu zi, in viata activa, sa incurajeze dezvoltarea societatii contemporane, generand noi tipuri de activitati si actiuni, sa stimuleze crearea de locuri de munca si prosperitate.

In acest sens, Parlamentul European a votat Decizia 864/2017 privind Anul european al patrimoniului cultural (2018) care contine urmatoarele :

“Ideile, principiile și valorile integrate în patrimoniul cultural al Europei reprezintă o sursă comună de memorie, de înțelegere, de identitate, de dialog, de coeziune și de creativitate pentru Europa... Patrimoniul cultural este o resursă comună și un bun al tuturor păstrat pentru generațiile viitoare. Prin urmare, protejarea patrimoniului cultural este o responsabilitate comună a tuturor părților interesate.

Gestionarea durabilă a acestuia constituie o opțiune strategică pentru secolul XXI. Contribuția patrimoniului cultural, din perspectiva creării de valoare, a competențelor și a locurilor de muncă, dar și a calității vieții, este subestimată.

Patrimoniul cultural s-a constituit în decursul secolelor, prin interacțiunea dintre expresiile culturale ale diferitelor civilizații care au populat Europa. Anul european al patrimoniului cultural contribuie la înțelegerea importanței de a proteja și a promova diversitatea expresiilor culturale.

Patrimoniul cultural joacă un rol important în asigurarea coeziunii comunității, într-o perioadă în care diversitatea culturală este în creștere în societățile europene”.

Politicile privind întreținerea, restaurarea, conservarea, reutilizarea, accesibilitatea și promovarea patrimoniului cultural reprezintă responsabilități naționale.

O astfel de guvernare și cooperare implică toate părțile interesate, inclusiv autoritățile publice, sectorul patrimoniului cultural, actorii privați și organizațiile societății civile.

Obiectivul Anului european este acela de a încuraja prețuirea patrimoniului cultural al Europei ca resursă comună, de a sensibiliza opinia publică cu privire la istoria și la valorile comune, precum și de a consolida sentimentul de apartenență la un spațiu european comun.

Responsabilitatea organizării participării la Anul european la nivel național revine statelor membre. Deci, și România este obligată să urmeze tendințelor europene.

Obiectivele specifice ale Anului european constau în:

(a) încurajarea unor abordări privind patrimoniul cultural care să fie axate pe cetățeni, favorabile incluziunii, orientate spre viitor, mai integrate, sustenabile și transsectoriale;

(b) promovarea unor modele inovatoare de guvernare participativă și de gestionare a patrimoniului cultural, care să implice toate părțile interesate, inclusiv autoritățile publice, sectorul patrimoniului cultural, actorii privați și organizațiile societății civile;

(c) promovarea dezbaterilor, a activităților de cercetare și a schimbului de bune practici în ceea ce privește calitatea conservării, protejarea, reutilizarea inovatoare și consolidarea patrimoniului cultural, precum și în ceea ce privește intervențiile contemporane asupra mediului istoric;

(d) promovarea unor soluții care să facă patrimoniul cultural accesibil tuturor, inclusiv prin intermediul mijloacelor digitale;

(e) scoaterea în evidență și consolidarea contribuției pozitive a patrimoniului cultural pentru societate și pentru economie prin cercetare și inovare, inclusiv prin consolidarea bazei de date concrete pentru o astfel de contribuție la nivelul Uniunii;

(f) sinergie dintre politicile privind patrimoniul cultural și cele de mediu prin integrarea patrimoniului cultural în politicile de mediu, arhitectonice și de urbanism, precum și prin promovarea eficienței energetice;

(g) încurajarea strategiilor de dezvoltare regională și locală care valorifică potențialul patrimoniului cultural, inclusiv prin promovarea turismului durabil;

(h) sprijinirea dezvoltării competențelor specializate și îmbunătățirea gestionării cunoștințelor și a transferului de cunoștințe în sectorul patrimoniului cultural, ținând cont de implicațiile trecerii la era digitală;

(i) promovarea patrimoniului cultural ca sursă de inspirație pentru creația și inovarea contemporană

(j) sensibilizarea cu privire la importanța patrimoniului cultural al Europei prin educație și învățare pe tot parcursul vieții, cu accent în special pe copii, tineret și persoanele în vârstă, comunitățile locale și grupurile greu accesibile;

(k) cooperarea legată de patrimoniul cultural, pentru dezvoltarea unor legături mai puternice în cadrul Uniunii și cu țările din afara Uniunii și pentru încurajarea dialogului intercultural, a reconcilierii postconflict și a prevenirii conflictelor;

(l) promovarea cercetării și inovării privind patrimoniul cultural în special de către autoritățile publice și diseminarea rezultatelor către un public mai larg;

(n) Evidențierea evenimentelor cu importanță simbolică pentru istoria Europei și pentru patrimoniul său cultural.

SOS JUDEȚUL HUNEDOARA!

Cauze frecvente care produc/au propus degradarile:

- neexecutarea reparațiilor curente la timp: cel mai frecvent, învelitoarea degradată, neetansa poate produce în timp degradări structurale: șarpanta afectată, atacuri biologice, degradări ale peretilor și boltilor, pictura și suportul ei distruse/degradate iremediabil
- problemele la infrastructura cauzate de umiditate și ciclurile de îngheț-dezghet provoacă distrugerii/dislocări de elemente, atacuri biologice și în timp afectează întreaga structură de lemn;
- aplicarea tencuielilor cu ciment la soclu, realizarea unor trotuare betonate, neîndeptarea apelor meteorice din zona soclului pot cauza degradări în timp
- umiditate ascensională la pereți (lipsa izolației, dren inexistent sau nefuncțional), pictura degradată
- neîntreținerea monumentului sau intervențiile făcute neprofesionist, cu materiale improprii unui monument, în general neavizate și neautorizate
- în multe cazuri comunitatea și-a construit biserica nouă și a abandonat-o pe cea veche; BOR nu are preoți de parohii locale „inițiați” să gestioneze un monument și nici nu pare să vrea să schimbe situația; obligația de folosință nu există sau e ignorată... Bisericile altor confesiuni au enoriași puțini sau deloc.
- lipsa fondurilor pentru lucrări de întreținere; nu se fac demersuri și documentații pentru obținere de fonduri, sau dacă totuși se obțin, sunt insuficiente ca să se poată executa în mod profesionist lucrarea pt. Care s-au solicitat.

SITURI ARHEOLOGICE DE IMPORTANȚA NAȚIONALĂ

Situl arheologic de la Micia-Veșel HD-I-s-A-03214 castru roman

HD-I-m-A-03187.01 Așezarea Germisara

HD-I-m-A-03187.02 Complexul de băi termale "Dâmbul Romanilor" Geoagiu Băi

BISERICI DE LEMN

Importanta nationala – categ A

HD-II-m-A-03457 Biserica de lemn .Adormirea Maicii Domnului. sat SULIGHETE; comuna ȘOIMUȘ

- probleme la invelitoare si sarpanta, in interior tavanul dislocat, pictura compromisa partial

HD-II-m-A-03473 Biserica de lemn "Sf. Arhangheli" sat VĂLIȘOARA; comuna BALȘA – colaps iminent

HD-II-m-B-03239 Biserica de lemn "Adormirea Maicii Domnului" sat ALUN; comuna BUNILA

probleme grave la structura de rezistenta (infrastructura, pereti deplasati, sarpanta),

invelitoare compromisa, folie montata peste sita degradata, atacuri biologice),

atac biochimic si de imbatranire naturala cu deteriorare masiva de suport si pictura murala.

HD-II-m-B-03282 Clubul Muncitoresc (al Uzinei Călan) oraș CĂLAN

– stare de colaps partial, lipsa sarpanta si invelitoare; se cauta finantare de catre autoritatile locale pentru reabilitare functionala si restaurare

HD-II-m-A-03322 Furnalul vechi sat GOVĂJDIA; comuna GHELARI

– stare de degradare avansata a cladirii furnalului; de ani de zile se tot incearca sa se faca ceva, dar pana in prezent, fara finalitate

HD-II-a-A-03270 Ansamblul castelului contelui Jozsika sat BRĂNIȘCA; comuna BRĂNIȘCA (castel, capela, ziduri incinta)
- stare avansata de degradare, interventii nefericite in timp

AUGUSTIN IOAN

Arhitectul Augustin Ioan este o personalitate singulară în lumea noastră arhitecturală. A urmat o cale proprie, specializându-se în studiul și analiza spațiului sacru. Nici pe plan internațional, această abordare nu este frecventă, astfel încât profesorul doctor arh. a fost invitat și a ținut cursuri și prelegeri în multe universități faimoase din Europa și Statele Unite. În fundamentarea acestei abordări, și-a luat licența și în teologia ortodoxă. Intelctual de mare rafinament, Augustin Ioan a colaborat și a condus reviste de specialitate, a scris articole și studii în lucrări internaționale prestigioase, a creat și coordonat seria cărților de arhitectură „Colecția Spații Imaginate” a Editurii Paideia. În 2017, a publicat lucrarea cu numărul 51 a colecției, sub titlul „TEMENOS - Împrejurul spațiului sacru”.

PROFESORUL ȘI CREATORUL

„Am decis, cu bunăvoința editurii mele de suflet, să reunesc între copertile acestei cărți texte publicate în presa culturală, care se adresează, fie și în plan secund, temei sacralului în spațiat... Cele pe care le-am ales îndeplinesc câteva criterii de relevanță. În primul rând, au stat la baza unor texte academice ulterioare. În al doilea rând, mi s-a părut că văd câteva nuclee de sens în interiorul acestei publicistici: locul sacru și spațiul sacru, apoi arhitectura religioasă ca federare de obiecte relevante, dar și ca profesiune aparte”.

Dintre scrierile sale, aș mai cita câteva: Poverism - Pentru reîncreștinarea zidirii, Spațiul sacru reloaded, Cuvinte de folos pentru cei ce fac biserici (împreună cu Florin BICIUȘCĂ), Arhitectura Memoriei. Noua frontieră a spațiului sacru, Arhitectura (Supra) Realismului Socialist, Arhitectura Modernă în România Interbelică (împreună cu Mihai OROVEANU).

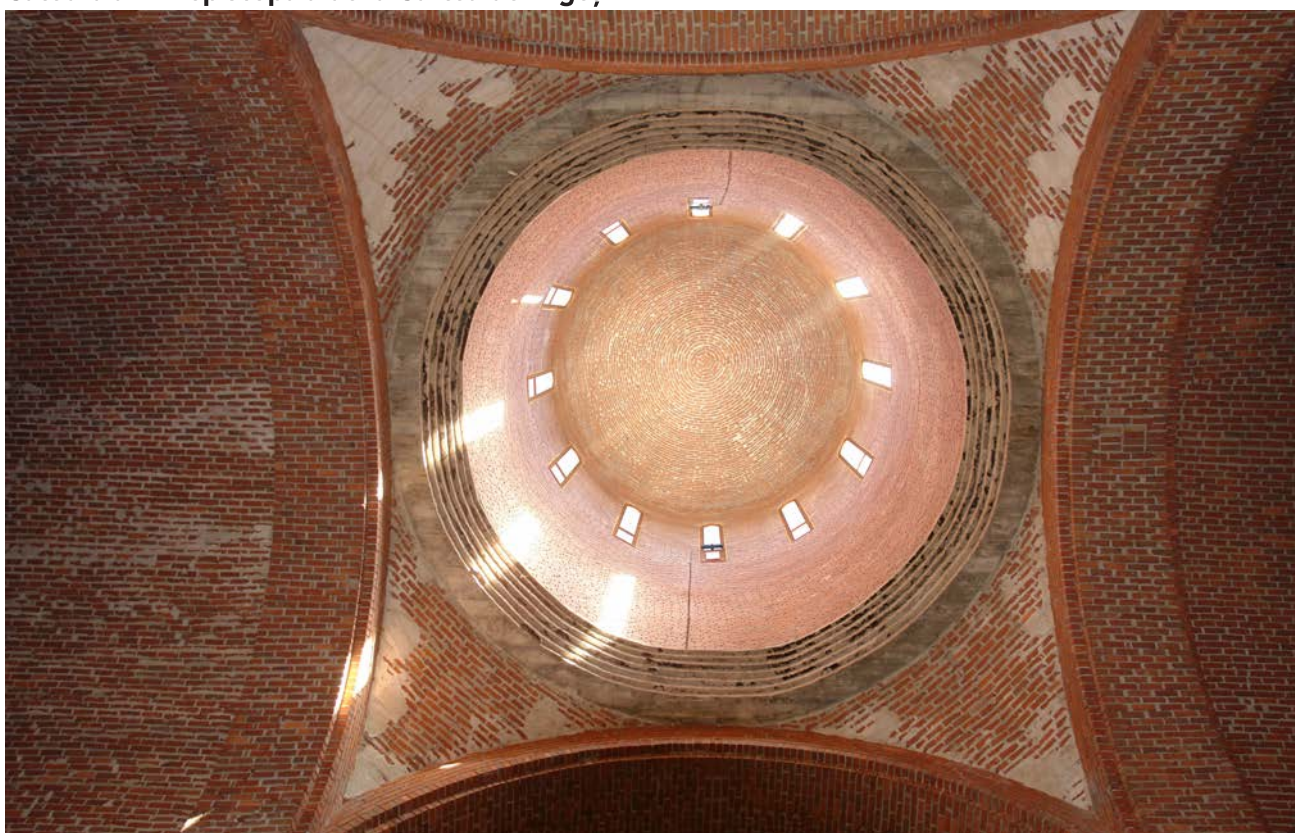
Teoreticianul a avut șansa de a-și concretiza gândurile, și clădirile sacre create de el au forță și semnificații bine plătuite. A conceput peste 20 de biserici și s-a făcut remarcat atunci când a câștigat concursul pentru Catedrala Patriarhală, în anul 2002. A prezentat un proiect „îndrăzneț, înrădăcinat în tradiție, fără a fi tradiționalist; vrednic de secolul al XXI-lea, fără a face compromisuri cu laturile îndoielnice ale postmodernității. Dacă s-ar fi tradus în realitate, ne-ar fi dăruit o clădire simbol, de care am fi putut fi mândri”.

Dacă proiectul câștigător a fost ignorat, ratându-se șansa unei abordări vizionare și privind către viitor, profesorul Augustin Ioan a fost solicitat să realizeze proiectul noii Catedrale Arhiepiscopale de la Curtea de Argeș: „Cruce greacă înscrisă - cea mai «feminină» dintre toate tipologiile de biserică ortodoxă. S-a mai mărit, e ditamai Catedrala, dar proporțiile sunt blânde și curbe, nu sunt unghiuri vehemente. Toate sunt curbe. Și pe dinăuntru. E un spațiu foarte frumos, căpiță, ca la Catedrala Ortodoxă din Sibiu. Și e foarte bine luminat de turla centrală, care e mare”. Chiar de la începerea proiectului, autorul a fost marcat de importanța realizării viitoarei necropole regale. „Nu e același lucru când faci catedrala unde se vor odihni regi și regine”, a spus arhitectul. „Am păstrat două referințe: Sfântul Nicolae Domnesc, o biserică de cruce greacă, de plan pătrat, cea de-a doua temă fiind chiar Paraclisul. În conturarea proiectului noii Catedrale Episcopale de la Curtea de Argeș s-a făcut referire la Palatul Episcopal, proiectat de André Lecomte du Noüy, realizat în cărămidă roșie și ancadrame de piatră”, a mai amintit Augustin Ioan. Noua catedrală va avea, în linii mari, arhitectura Bisericii Domnești de la Curtea de Argeș, ctitorită de Basarab I la mijlocul secolului al XIV-lea, nu va depăși ca dimensiuni vechea ctitorie, a cărei edificare este atribuită legendarului meșter Manole.

Pentru profunzimea studiilor sale, gravitând în jurul ideii de spațiu sacru și sacralitate, dar și pentru realizările sale de excepție în creația de edificii de cult, arhitectul și profesorul Augustin Ioan a fost propus pentru a fi distins cu Premiul Academiei Române „Duliu Marcu”.

Catedrala Arhiepiscopală de la Curtea de Argeș

ZILELE CULTURII URBANE LA UZINA DE APĂ SUCEAVA

Motto:

„... distincția dintre trecut, prezent și viitor este o iluzie a percepției umane...”

Albert Einstein

autor: arh. Constantin GORCEA

foto: arh. Stela PETRESCU

În continuarea proiectelor culturale desfășurate în anii 2012-2016, cu ocazia aniversării dării în folosință a Uzinei de Apă - actualul Centru de Arhitectură, Cultură Urbană și Peisaj (în data de 12 august 1912), s-a desfășurat, în perioada 11-13 august, sub genericul „ZILELE CULTURII URBANE la Uzina de Apă Suceava”, ediția PATRIMONIUL ARHITECTURAL ÎNTRE GENERAȚII

Temele edițiilor precedente au fost:

2012 Ediție inaugurală - Aniversarea a 100 de ani de la darea în folosință a Uzinei de Apă - Suceava

2013 - REGENERAREA PATRIMONIULUI RECENT

2014 - PROTEJAREA PATRIMONIULUI ARHITECTURAL NECLASAT

2015 - PATRIMONIUL ARHITECTURAL ROMÂNESC DIN AFARA GRANIȚELOR ȚĂRII

2016 - PATRIMONIUL CONSTRUIT, ÎNTRE AUTORUL ANONIM ȘI PERSONALITĂȚILE MAJORE

Aceste proiecte culturale, realizate într-un spațiu cu valoare arhitecturală recunoscută (Uzina de Apă a obținut premiul BNA 2014), consacra vocația pentru patrimoniu a Uzinei de Apă și a unui eveniment anual „ZILELE CULTURII URBANE”.

Ediția a VI-a, din 2017, cu tema „PATRIMONIUL ARHITECTURAL ÎNTRE GENERAȚII”, a pus în discuție problema transferului patrimoniului arhitectural între generații, crearea și transformarea lui, perceperea și valorizarea acestuia în timp, evoluția (dinamica) limbajului arhitectural specific. Tema a fost inspirată de însemnările, sub formă de replici în dialog, a doi participanți de la ediția din 2015:

- **PATRIMONIUL NU ESTE DESPRE TRECUT, CI DESPRE PREZENT** - la care un alt participant a adăugat:

- **DAR MAI ALES DESPRE VIITOR**

și dialogul a continuat:

- ...culoarea s-a pierdut, dar și anii au trecut...

- ...culoarea nu se pierde, vederea slăbește...

Este adevărat: culoarea, interpretată ca valoare, nu se pierde, dar depinde de modul în care este percepută. Aceasta este adevărata temă: dependența patrimoniului de percepția generațiilor... PATRIMONIUL ÎNTRE GENERAȚII... între generațiile care îl produc, cele care îl utilizează, cele care îl repară sau îl transformă și îl transmit mai departe...

Dincolo de preocuparea constantă pentru salvarea patrimoniului (pater = tata și moneo, monere, monui, monitum = a aminti, a sfătui cu sensul de amintire, „sfat” de la părinți, nu doar moștenire), ediția de anul acesta dorește să evidențieze surprinzătoare aspecte actuale ale fenomenului de

înțelegere și asimilare a patrimoniului arhitectural în general (clasat și neclasat), direct material prin restaurare și integrare sau prin interpretare în forme arhitecturale contemporane. În prim-plan este problema continuității/discontinuității în preluarea și transferul patrimoniului între generații. Ediția a pus accentul pe raportul cu noua generație de arhitecți, educarea acestora în spiritul înțelegerii problemelor puse de patrimoniu, noua generație fiind, în același timp, viitorul beneficiar și utilizator al mediului construit complex obținut.

Trebuie să înțelegem că nu suntem contemporani cu copiii noștri. Generația nouă, „generația post-decembristă”... „generația 2.0”... „generația 2000 PLUS” sau „generația #hashtag” este foarte diferită. Ea trebuie implicată și lăsată să se exprime. Arhitecții tineri trebuie ascultați dar, la fel de important, ar trebui să se asculte pe ei înșiși.

Este o temă acută, ce trebuie tratată cu maximă responsabilitate, pentru că, în acest gen de manifestări, nu se face doar o analiză, ci, mai important, pot fi desprinse niște direcții.

Am încercat să răspundem la întrebări provocatoare:

- este patrimoniul o temă a conflictului între generații sau este șansa continuității?

- fiecare generație își creează și recrează lumea, păstrând sau, mai exact, reintegrând patrimoniul în viața proprie? ...este restaurarea o falsă problemă și vorbim, de fapt, de o interpretare a unei situații date conform concepțiilor contemporane, folosindu-ne mai mult sau mai puțin de substanța originală? ...s-a ajuns deja la „restaurarea restaurării”?

- ideea protecției patrimoniului fiind o idee recentă raportată la timpul istoric, se îndreaptă spre modalități firești de integrare, regenerare și remodelare în formulări arhitecturale și urbanistice

mai puțin rigide, pe care le impune modul de viață contemporan?

- interpretarea creativă este o formă de salvare a patrimoniului sau o formă de manifestare a creativității generației moștenitoare?... reprezintă arhitectura de interpretare a tradiției (funcționalismul liric al lui Kenzo Tange sau Nicolae Porumbescu ori restaurările creative ale Ioanei Grigorescu) o formă de asimilare și continuitate a patrimoniului arhitectural ce înlocuiește parțial sau total „mumificarea” continuă a artefactelor originale limitată până la urmă de rezistența lor fizică, materială?

- este protecția patrimoniului clasat și chiar neclasat o adulare de idoli, un fetișism?... „patrimonizarea” excesivă, „muzeificarea orașelor” împiedică dezvoltarea noii generații? ...existența „orașelor muzeu” este o cerință a lui homo turisticus care s-ar putea să aibă o existență limitată, să dispară sau să se transforme tot așa de repede precum a apărut?

- refuncționalizarea unei clădiri vechi (moara de vânt devenită locuință, uzina devenită centru cultural etc.) poate fi interpretată ca „schizofrenie” sau o formă de personalitate multiplă numită, în termeni medicali, și „tulburare de identitate disociată”?... sau valoarea locuirii în astfel de spații refuncționalizate, care pun în scenă istoria și memoria locului, este dată de faptul că sunt spații în care se trăiește și se locuiește „în poveste”?

- amplasarea unei locuințe, club de noapte sau restaurant într-o biserică, valorificându-se doar potențialul spațial și uitând de semnificația și valoarea anterioară a acesteia este o desacralizare sau poate fi interpretată și ca o formă de „posedare demonică”?

- viteza cu care s-au produs mutilările asupra limbajului arhitectural tradițional și a coerenței peisajului construit în Maramureș și nu numai, după anii '90, când banii noii generații de emigranți s-au întors ca un bumerang asupra satelor părinților celor plecați, nu a permis decât reacții de constatare amară, gen „Mândrie și beton”, remarcabile, dar insuficiente... Cum poate fi depășită o astfel de criză de trecere între generații și cum gestionează arhitectul astfel de situații?

- după pierderile catastrofale de patrimoniu din al Doilea Război Mondial s-au reconstruit câteva dintre cartierele distruse... după distrugerea

Turnurilor Gemene din New York s-a dat o interpretare artistică a golului ca în pictura chineză... Procedeele de interpretare imaginativă de tipul artei sunt suficiente pentru a satisface nevoia de regăsire a rădăcinilor și a trecutului? ...sau generația 2000 PLUS se va mulțumi cu o bibliotecă de holograme?

- generația activă a specialiștilor se pare că militează pentru păstrarea și valorificarea patrimoniului și este foarte atentă la forma în care decide să-l lase mai departe... și-a făcut noua generație o temă constantă din PATRIMONIUL?

- Patrimoniul este esența creativității generațiilor anterioare, dinamica evoluției mijloacelor de expresie, rafinată și selectată către sensul și semnificația esențială transferându-se în patrimoniu... Este misiunea noilor generații ca el să nu devină „un cavou al spiritualității”?

S-au prezentat și două expoziții tematice:

- **PATRIMONIUL ARHITECTURAL ÎNTRE TRECUT ȘI VIITOR** - lucrări reprezentative pentru ideea de valorificare prin aducerea în contemporan a unui patrimoniu aflat în dificultate, regenerarea acestuia și asigurarea unei vieți viitoare. Expoziția a fost realizată printr-o selecție de lucrări sugestive din Suceava - Uzina de Apă, Muzeul de istorie, Laboratoarele Muzeului Bucovinei, Cinema Modern, Casa Prieteniei... și din țară - Fabrica de pensule Cluj, Palatul Culturii din Blaj, Turnul Pompierilor din Cluj, Berăria H București ș.a., exemple de „restaurarea restaurării” la Mănăstirea Dragomirna ș.a., exemple selectate din arhitectura românească, europeană și mondială, concepută ca ilustrare a dezbaterilor și prezentărilor din conferința tematică.

- **EXPOZIȚIE DE SCULPTURĂ - „PATRIMONIAL - MATRIMONIAL”** - Marian și Victoria Zidaru, artiști provenind din zona de nord a țării (Paul Gherasim, Marin Gherasim, Ilie Boca, Ion Arbore, Virgil Parghel, Mihai Buculei ș.a.) în care, în mod explicit, tradiția este interpretată cu mijloacele artei contemporane fiind, în acest fel, continuată, interpretată și, în esență, trăită în prezent. Comparația limbajului arhitectural cu posibilitățile de exprimare ale artei va fi relevantă pentru înțelegerea acestui raport continuu între trecut, prezent și viitor.

Tema „PATRIMONIUL ARHITECTURAL ÎNTRE GENERAȚII” a fost dezbătută în conferința structurată în trei părți: patrimoniul arhitectural (1), generație (2) și raporturile dintre ele (3).

Referințele au fost extinse și la spațiul Republicii Moldova și a regiunii Cernăuți din Ucraina, zone cu care împărtășim fenomene similare de criză identitară și culturală. Invitarea colegilor specialiști din Euro-regiunea de Nord-Est a devenit deja o tradiție.

Dezbaterea s-a adresat locuitorilor, administrațiilor locale și județene care au fost informați despre proiect și obiectivul acestuia prin intermediul mass-media, dar și prin dezbateri. S-a urmărit un impact cât mai mare la nivel local și prin stimularea aprecierii și a interesului publicului larg pentru arhitectură, sensibilizarea deținătorilor de patrimoniu aflat în dificultate, a cărui regenerare depinde de înțelegerea potențialului acestuia de refuncționalizare și remodelare și diferitele modalități și procedee de a realiza acest deziderat. Educarea proprietarilor în România poate să mai salveze ceva din acest patrimoniu. Poate aceasta este șansa unei valorificări superioare a arhitecturii moștenite: încadrarea într-o altă dimensiune culturală și nu perimarea ei, prin intervenții neadecvate.

La Suceava s-au adunat președinții UAR și OAR, conducerea UAUIM și ai altor instituții de învățământ de arhitectură, arhitecți, oameni de cultură, reprezentanți ai administrației locale, sponsori etc.

Deplasarea în împrejurimile Sucevei a vizat descoperirea unor obiective ce ilustrează tema generală pusă în discuție.

„CASA CU BLAZOANE”

TEMĂ DE MEDITAȚIE PENTRU STUDENȚII-ARHITECȚI

autor: **Daniela Puia**

CENTRUL DE CULTURĂ ARHITECTURALĂ DE LA CHIOJDU

- județul Buzău a avut oaspeți de seamă: 26 de studenți de la UAIM, anul II, atelier conf. dr. arh. Mihaela Pelteacu, au venit să se documenteze pentru proiectul de „Arhitectură în mediul rural” (durata: 1 semestru).

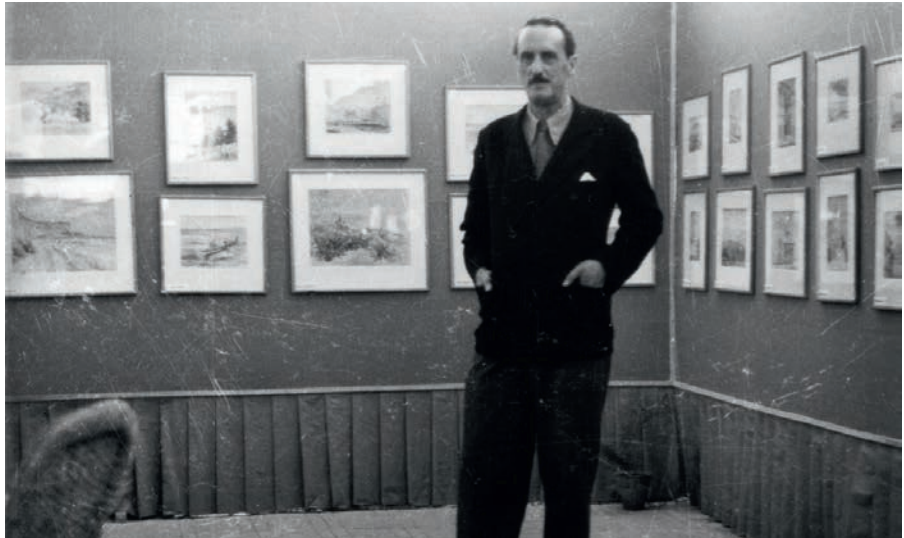
Studenții au avut șansa de a-l întâlni și de a fi ghidați de arhitectul Călin HOINĂRESCU - autorul proiectului și personalitate europeană a restaurării.

„Vizita la Chiojdu a fost foarte frumoasă - casa, locul, peisajul sunt superbe. Am aflat istorii și povești, am desenat, am mâncat nuci și ne-au venit multe ide”, mi-a scris inimoasa mea tânără colegă, arhitecta DANIELA PUIA, care a avut inițiativa și a și realizat-o, pentru că este

MATILA GHYKA

GEORGE CANTACUZINO,
OM AL RENAAȘTERII

Text scris de Matila Ghyka în 1960, la moartea lui G. M. Cantacuzino

Am primit acest document de la dl arh. Dan Teodorovici, autor al volumului „G. M. Cantacuzino - Un modernism hibrid”:

„Vă mulțumesc pentru mesaj! Mă bucur și că vă atrage ideea de a publica necrologul lui Matila Ghyka despre GMC. Documentul provine din arhiva familiei Cantacuzino din Londra, Domnul Șerban Cantacuzino e de acord cu traducerea și publicarea. Sunt sigur că și doamnei Patrușiuș, pe care o cunosc și pretuiesc, o să-i facă plăcere să traducă textul”.

George Cantacuzino pe care, în exilul său (sau era exilul meu?), îl contemplam deja din trecut, trecut legat de mine printr-un lanț de amintiri vii, dobândise deja în memoria mea o formă definitivă, imaginea unuia dintre acei artiști ai Renașterii care, asemenea lui Alberti, erau în același timp arhitecți, pictori, sculptori, scriitori. Dar George Cantacuzino era mai înainte de toate arhitect; putem spune pe scurt că gustul său pentru frumos, în general, pentru frumusețea operelor de arhitectură, în special, i-a fost inspirat, sau măcar întărit și alimentat, de șederile sale din copilărie și adolescență la Palatul Mogoșoaia al unchiului său, George Bibescu, palat restaurat de soția (prin grija soției) acestuia, Prințesa Marta Bibescu. Putea să admire acolo nu numai o operă frumoasă, ci o operă izvorâtă din confluența, în viitoarea Românie, a două stiluri în aparență atât de diferite, ca bizantinul și goticul, de altfel, deja armonizate de trecerea lor prin Veneția. Veneția urma să joace și ea un rol în dezvoltarea gustului (artistic al) lui George Cantacuzino; încântătoarele sale gravuri venețiene, în special cele reprezentând exteriorul și interiorul (bisericii) Santa Maria della Salute demonstrează că el aprecia ponderea și valoarea spirituală a arhitecturii baroce („interiorul unei biserici baroce este un teatru metafizic”, a scris un estetician german).

Cred că insistențele Prințesei Bibescu i-au determinat pe părinții lui George Cantacuzino, atunci când acesta și-a ales definitiv cariera, să-i permită să urmeze cursurile Școlii Beaux Arts de la Paris. Iar acolo, el a dobândit respect nu pentru un

academismul-fosilă, ci pentru tradiția clasică, cea care îi inspirase pe Bramante, Michelangelo și Vignola. Nu trebuie să uităm că, dacă ne simțim uneori plictisiți de eternele coloane ale ordinelor doric, ionic, corintic, de spiralele și frunzele lor de acant, nu s-a găsit încă, în curs de mai bine de două mii de ani, nimic mai bun pentru formele coloanelor, într-atât sunt de perfecte proporțiile lor. De aceea, fațadele caselor construite de Jefferson în Virginia și palatele „georgiene” din Dublin sunt încă de contemplat cu atâta plăcere.

Însă George Cantacuzino nu a fost de fel sclavul unui stil academic. El aproba latura salutară a ideilor lui Le Corbusier și ale altor „curățitori” dinamici și, fără a confunda rolurile constructorului

și arhitectului, admitea fundamentul logic al funcționalismului. A putut să realizeze la București neoclasicismul său personal în diferite edificii, precum clădirea Băncii Chrissoveloni și casa Polizu, un „megaron” micenian.

Nutrea o afecțiune cu totul specială pentru stilul anumitor biserici moldovenești, pentru cele din Iași, în special, în care, în acord cu teoriile lui Strygovski, se vedește influența bizantinului georgian de Ani asupra stilului bizantin pur. Acolo, la Iași, lucrând la restaurarea uneia dintre aceste biserici, a murit încă tânăr, cu echerul în mână.

Traducere din lb. franceza: arh. Irina Patrulius

**MAESTRUL
SIMOTTA ȘI
DISCIPOLII SĂI**

UN EXERCİȚIU DE ADMIRAȚIE

În ultima decadă a lunii octombrie, la Muzeul Țăranului Român, doamnele Militza SION și Irina PATRULIUS au vernisat Expoziția dedicată arhitectului Gheorghe Simotta - și au lansat un superb Catalog „Profesorul nostru, arhitectul Gheorghe Simotta (1891-1979), aromân din Vlaho-Clisura”, cuprinzând Jurnalul Maestrului, desene „nemaivăzute”, proiecte și multe și valoroase adnotări, în concepția grafică a arh. Răzvan Luscov.

„Oricine a atins vârsta de cincizeci de ani și dacă viața nu i-a fost lipsită de interes e bine să o aștearnă pe hârtie ca să rămână pildă urmașilor”, spune Benvenuto Cellini, marele sculptor și cizelator florentin, în prefața vieții sale.

Fără a socoti că las opere care să mă așeze în rândul celor care ar avea dreptul să ia exemplul de la marea figură a Renașterii, cu toată modestia cu care mi-am dus viața, modestie care mi-a dat multe mulțumiri și mulți prieteni, cred că viața mea a depășit cadrul banalității a celor mai mulți din oamenii cu care am venit în contact în lunga viațuire de 60 de ani. În tot acest interval i-am ocolit pe cât am putut pe îngâmfați, socotind că îngâmfarea e soră cu prostia, ca și pe meschini. M-a atras tovarășia oamenilor generoși și bravi și norocul m-a ajutat să cunosc mulți și pe câțiva să mi-i apropiez. Unul din aceștia a fost bunul și aproape unicul exemplar cu care am fost legat sufletește timp de treizeci de ani, Constantin Nănescu^{(1)*}, mort într-un accident de automobil în anul 1944. În acest interval de timp viețile noastre au fost legate, au fost țesute zi de zi.

Apoi, Constantin Pomponiu, un boem generos și original, mort și el un an după Nănescu. Amândoi au fost arhitecți de talent, fără să lase în urma lor opere de artă valabile, atât din cauza temperamentelor lor răvășite și dezordonate, cât și a mediului neprielnic în care ne desfășuram activitatea profesională. Au lăsat însă o foarte bună amintire în sufletele celor care i-au cunoscut.

Am fost legat foarte de aproape de pictorul C. Petrescu-Drăgoe, suflet cinstit și generos, artist cu multă sensibilitate, care a dus o viață grea ca profesor de desen la Școala Normală, mort și el foarte devreme.

Stănică – Stan Ionescu – cu care am conviețuit pe dealul Mitropoliei timp de optsprezece ani, dispărut și el, rătăcitor prin țări străine.

Pictorul Chirovici, plin de umor, cu care ne-am înveselit viața și care azi, în vârstă de șaptezeci de ani, desfășoară o întinsă activitate în artele aplicate, mai ales.

Doctorul Petrașincu – nenea Ghiesa – cu care sunt legat printr-o adâncă prietenie încă de pe băncile liceului din orașul copilăriei noastre, Bitolia. Cu el sunt legat cu atâtea fire dintr-o viață de patruzeci și opt de ani și aș cere destinului să nu ne despartă curând.

Mai am numeroși nepoți, fii ai unor veri primari și pe unii îi iubesc, deși îi văd rar. Au mai fost, după aceea, numeroși alți prieteni pe care nu-i voi numi aci și care mi-au fost dragi.

Despre numeroasele prietene care mi-au înfrumusețat și otrăvit viața, voi vorbi în descrierile care urmează.

Dintre nepoți, l-am iubit pe Georgică, fiul mai mic al lui N. Papahagi, vărul meu primar, om de cultură și formație clasică. Georgică, la rându-i, ager la minte și de înaltă cultură, dar critic aspru și temperament inegal și puțin afectuos.

Mult țin, în momentul de față, la copiii adoptivi pentru a căror creștere am făcut sacrificii, dar care sunt compensate, toți trei fiind bine înzestrați. În special Tița, a cărei conformație fizică și sufletească o amintește pe a maică-sii, cea mai bună, cea mai nobilă ființă pe care am cunoscut-o în viață.

* Adnotările cu numerotarea între paranteze sunt ale arh. Irina Patrulius și se găsesc la pag. 114, iar cele fără paranteze, ale Dr. Nikolaos Siokis și se găsesc la pag. 118

Arh. Aurel Sârbu și arh. Militza Sion, foști studenți (2012)

Profesori și studenți

În centru,
de la stânga la dreapta:
Prof. Mac Constantinescu,
Prof. Grigore Ionescu,
Prof. Gheorghe Simotta

fotografie
arh. Ion Lucăcel, 1976

Autoarele - care au realizat evocări de referință ale măștrilor arhitecturii interbelice - au inițiat, în anul 2003, o cercetare destinată operei arhitectului Simotta, concretizată printr-o expoziție închinată proiectelor și desenelor profesorului (centrată pe „memoriul de activitate” întocmit de autor, în anul 1965) și o broșură cu note ale autorului privind unele dintre cele peste 100 de proiecte și construcții realizate în perioada 1920-1940. Maestrul construia atât în stil neo-românesc, cât și neoclasic/eclectic sau florentin/hispanic/mediteranean, după gustul vremii, dar întotdeauna cu rafinament, cu grijă pentru detalii și cu un perfect simț al echilibrului formal și al proporțiilor.

În prim plan, de la stânga la dreapta:
Prof. Valentin Iorga, Prof. Ascanio Daminan, Prof. Gheorghe Simotta,
Prof. Grigore Ionescu, Prof. Octav Doicescu, Prof. Adrian Gheorghiu,
Prof. Nicolae Lupu, Prof. Gheorghe Petrașcu
În plan secund, de la dreapta la stânga:
arh. Stefan Mănciulescu, arh. Tiberiu Benedek, arh. Bogdan Gheorghiu

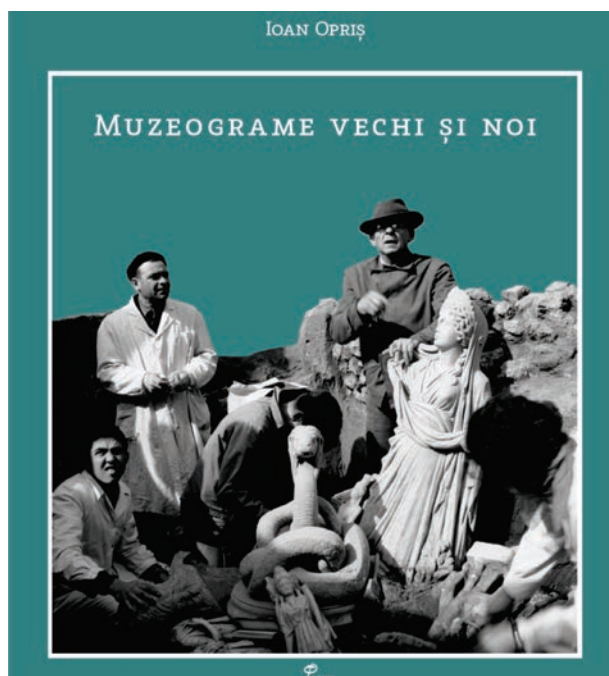
Caricatură de arh. Gheorghe Dorin

183

Militza Sion și Irina Patrulius completează portretul Maestrului cu această nouă expoziție, rod al cercetării, cunoașterii și recunoașterii valorii profesorului Simotta. Ele fac public și Jurnalul Maestrului, un personaj modest cu existență solitară, dar un profesor cu har, care a adunat în jurul său o pleiadă de arhitecți-artiști care l-au urmat, admirat și elogiât, exprimându-și admirația și recunoștința peste ani. Expoziția îi prezintă, în egală măsură, și pe Maestru, și pe discipoli. Prezentăm, în avanpremieră, un fragment al Jurnalului.

IOAN OPRİȘ

„MUZEOGRAME VECHI ȘI NOI”

text: **Olimpia Sultana**

Lucrare apărută cu sprijinul Muzeului Național de Istorie a României și al Centrului Național de Cercetare și Documentare în Domeniul Muzeologiei „Radu Florescu” - București: Oscar Print, 2014. 319 p. : il. color. - (Pro Museo; IV); ISBN: 978-973-668-394-7

Structura cărții profesorului Ioan OPRİȘ cumulează ca argumente: ilustrații, documente, dovezi convingătoare, cu respect pentru calitatea profesională a celor ce sunt laudați. Credem că asta e singura metodă prin care muzeografia românească se poate integra și își poate găsi un loc în muzeografia universală, analizând continuitatea muzeografică din perspectiva valorii patrimoniului adunat de-a lungul timpului, al cărui mesaj este revizuit, reinterpretat și retransmis periodic de alte generații.

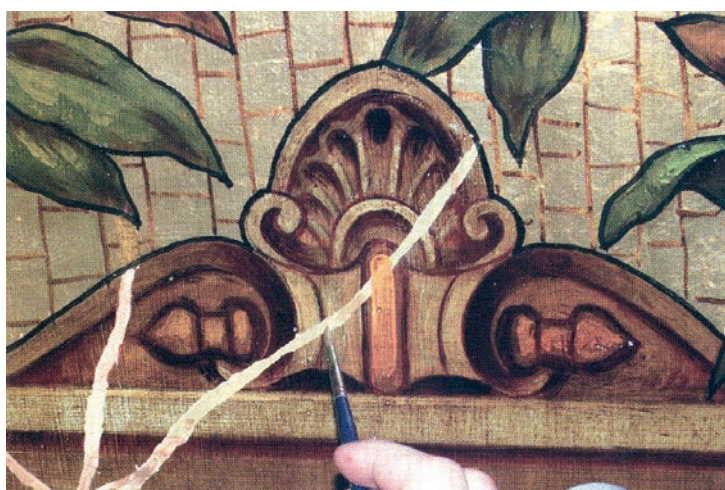
Un accent special este pus pe reorientarea cercetării muzeografice spre noi citiri și interpretări ale colecțiilor, ceea ce duce la o adevărată „arheologie” a spațiilor de stocare și la încorporarea maiestuoasă a componentelor istorice: roialitate; regimul comunist și personaje reprezentative; familia și comunitatea; mentalități; statul și instituțiile; relații dintre etnii și relații internaționale; rolul bisericii și creștinătății; conexiuni dintre ecologie și așezări, evoluția peisajului; stil de viață și standarde; influența tehnologiilor moderne.

Dezvoltarea continuă a spațiului la Muzeul Național al Satului "Dimitrie Gusti", 2014

Semnal vizual sigla Muzeului Național Secuiesc - Sfântu Gheorghe

Mâinile și talentul resturatorilor - garanția regenerării valorilor culturale

Făgăraș, o cetate multiseclară. O catedrală contemporană în concurență neinspirată

În contextul evoluției rapide, sub influența marilor muzee europene, noua muzeografie are câteva repere în România. Apariția unui curent de reînnoiri, conceptual și, din punct de vedere al reinventării expoziționale, bazat pe modele muzeografice performante și funcționale, este vizibil: „Muzeul trebuie să fie de folos individului, ca și colectivității”, o muzeografie trebuie să fie gândită pentru a respecta cerințele unui nou public, format din noua generație.

Titlul „Muzeograme vechi și noi” este un termen cumulativ pentru ceea ce, de-a lungul anilor, s-a scris și s-a spus despre muzeu, militând pentru muzeografi și muzeografie. Muzeogramele acordă o atenție deosebită interdisciplinarității, recunoscând într-un muzeu un produs al cooperării între diverse științe, ramuri științifice sau discipline. Aceasta solicită de la muzeograf, restaurator sau tehnician abilități de cercetare și colaborare deschisă. Rezultatele pot fi identificate în toate segmentele câmpului muzeografic, dar sunt mai puțin explicate vizitatorilor.

Muzeogramele rezumă sau adaugă teme și subiecte care pot fi interesante și prin care prezența muzeului se simte în viața de zi cu zi a o prezență pe care o dorim activă și majoră a este pe deplin justificată. Fiind atenți la evoluțiile muzeografiei performante, considerăm că o nouă configurare a rețelei de muzee românești și o re poziționare, luând în considerare conexiunile cu educația și învățarea, vor duce către standarde noi de atitudini și comportamente culturale. Evaluările și previziunile sunt confirmate, urmând a fi abordate în scurt timp în proiecte îndrăznețe.

IOAN OPRIS

„COLECȚIONISM, MUZEOLÓGIZARE, PATRIMONIALIZARE”

text: **Olimpia Sultana**

Ioan Opris este liderul cercetării muzeologice din România, datorită prodigioasei activități în domeniul protejării patrimoniului cultural național și al studiului evoluției instituțiilor muzeale și al politicilor de profil la nivel internațional.

A fost implicat în administrația culturală centrală (director de muzee, director pentru patrimoniu cultural național și secretar de stat în Ministerul Culturii după 1990), în dezvoltarea legislației din domeniu și în organizarea de noi instituții muzeale (fondator al Muzeului Național Cotroceni).

Este profesor universitar și conducător de doctorate și autor a peste 25 de volume de specialitate.

„Colecționism, muzeologizare, patrimonializare”. Ioan Opris - Lucrare apărută cu sprijinul Muzeului Național de Istorie a României și al Centrului Național de Cercetare și Documentare în Domeniul Muzeologiei “Radu Florescu”. - București : Oscar Print, 2013. 292 p. : il. color. - (Pro Museo; II); ISBN: 978-973-668-348-0

„Oricâte cunoștințe acumulează istoricul tradițional, oricâtă claritate ar dovedi în redarea lor, el nu este unicul deținător și nici cel infailibil al cheii care permite deslușirea și interpretarea istoriei. Produsul talentului sau al strădaniei sale - un curs, o carte, un compendiu, un catalog - nu ajunge la toți și nu este suficient pentru ca semenii săi să înțeleagă și să învețe din istorie.”

Volumul este o contribuție științifică de excepție pentru o mai corectă înțelegere a rolului pe care îl au muzeele și instituțiile de tezaur cultural în societatea modernă, „un valoros manual pentru oamenii de specialitate, dar și o carte extrem de agreabilă pentru cei din afara sistemului și prilejul de a cunoaște sub aspectul istoric, sociologic și psihologic o tematică mai puțin familiară”.

Documentată prin experiența proprie dar și prin apelarea la numeroase surse arhivistice și folosind o bibliografie la zi, lucrarea înlesnește cunoașterea evoluției mișcării de colecționare și de

organizare muzeală, oferind exemple de pionieri și lideri, luminând totodată corect practicile și experiența românească în raport cu standardele și provocările muzeografiei performante.

Cu o ilustrație bogată, grafice și statistici așezate armonios în pagină s-a constituit un text care vine cu argumente, sugerează uneori, iar alteori explică în detaliu, poziția și funcțiile muzeului, evoluția acestuia în răstimpul ultimelor trei secole. Pledoarie și argument totodată, cartea susține utilitatea instituțiilor culturale dedicate păstrării, cercetării și valorificării avuției, contribuția acestora la emancipare, educație și nivel superior de viață.

Volumul „Conecționism. Muzeologizare. Patrimonializare” prezintă o istorie a muzeelor românești, într-un fel sau altul, traseul sinuos pe care muzeele românești l-au avut pe parcursul existenței lor. Și nu este vorba doar despre muzee! Beneficiind de imensa bază de date amintită, constituită de-a lungul întregii sale cariere, Ioan Oprea ne vorbește, cu aceeași pasiune, despre micile și marile colecții private, despre ocrotitorii monumentelor istorice, despre toți cei care, sub o formă sau alta, s-au îngrijit de patrimoniul cultural al națiunii.

În cele trei părți ale sale - „De la conexiunism la muzeologie”, „Muzeologia militantă” și „Patrimoniul și muzeologia” - sunt sintetizate idei și teme care apar frecvent în literatura de specialitate, evocând practici muzeografice clasice și moderne. Multe dintre acestea au fost prezentate în cadrul unor reuniuni științifice, altele au beneficiat de editori care le-au strâns în lucrări de referință ce pot servi, desigur, și acelor care fie profesional, fie ca hobby urmăresc patrimoniul cultural și beneficiază de asta.

ULTIMELE TITLURI INTRATE ÎN COLECȚIILE BIBLIOTECII UAR

CATALOGUL ONLINE (acces)

[Link-ul pentru catalogul electronic este <http://89.121.252.162:8060/alipac> - adresa OPAC-ului – Online Public Access Catalog]

- Auner, Niels. 100 de biserici restaurate : 1972-2012. Zalău, Editura Caietele Silvane; Baia-Mare, Editura Etnologica, 2013
- Badea, Florentina Emmeline. Design arhitectural și arhitectura tehnologiilor avansate. București, Editura Fundației Arhitext Design, 2004
- Bakx Badea, Florentina. Locuirea în Olanda. Ansambluri de locuințe unifamiliale în Breda. Cluj-Napoca, U.T. Press, 2005
- Buiumaci, Cezar Petre. Ieri și azi în București = Then and now in Bucharest. București, Editura Muzeului Municipiului București, 2016
- Buiumaci, Cezar Petre. Orașul din oraș. București, Editura Muzeului Municipiului București, 2014
- Ciobanu, I. Constantin I. Colecția Pictură Națională = National Painting Collection. Muzeul Național de artă al Moldovei
- Enciclopedia lăcașurilor de cult din București : Bisericile ortodoxe = Encyclopedia of worship places of Bucharest : Orthodox Churches. Vol. I. București, Universalia, 2005
- Enciclopedia lăcașurilor de cult din București : Bisericile ortodoxe = Encyclopedia of worship places of Bucharest : Orthodox Churches. Vol. II. București, Universalia, 2005
- Gheorghiu, Teodor Octavian. Mici orașe - mari sate din sud-vestul României : monografii urbanistice. București, Editura Simetria, 2017
- IOAN, Augustin. Temenos: Împrejurul spațiului sacru. București, Editura Paideia, 2017
- Județul Hunedoara, monografie. Vol. 1: De la începuturi până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Deva, Casa de Editura Emia, 2012
- Județul Hunedoara, monografie. Vol. 2 : Economie și societate. Deva, Casa de Editura Emia, 2012
- Județul Hunedoara, monografie. Vol. 3 : Cultură și spiritualitate. Deva, Casa de Editura Emia, 2012
- Județul Hunedoara, monografie. Vol. 4 : Om, natură, ocupații. Deva, Casa de Editura Emia, 2014
- Județul Hunedoara, monografie. Vol. 5 : Personalități hunedorene. Deva, Casa de Editura Emia, 2015

UAR A PARTICIPAT LA TÂRGUL NAȚIONAL IMOBILIAR

Ca să fiți bine și corect informați despre dezvoltările rezidențiale din Capitală și împrejurimi, ca să informăm publicul în legătură cu rolul și capacitatea arhitecților de a-l consulta, îndruma, instrui, învăța. Au fost mulți cei care au dorit să afle cât mai multe despre activitatea noastră, dar au fost numeroși și cei care ne-au cerut sfatul și și-au spus oful colegelor noastre Olimpia SULTANA, Ana FLUTUR și Amalia NĂSTASE.

Ele au animat standul Uniunii Arhitecților din România de la TÂRGUL NAȚIONAL IMOBILIAR și au prezentat și lansat revista Arhitectura și reviste și cărți despre arhitectură.

Tot mai multă lume vrea să afle la ce „folosesc” ARHITECȚII.

ROMEXPO, BUCUREȘTI

UAR LA PRINT&SIGN 2017

PRINT&SIGN 2017 este cel mai reprezentativ târg de tipar și semnalistică din Europa de Sud-Est.

„Recunoscut drept un adevărat hub al tehnologiilor inovatoare, cu peste 150 de echipamente inovatoare de print digital, consumabile și aplicații de ultimă generație purtând mărcile celor mai mari branduri de profil din lume, PRINT&SIGN (ajuns la ediția a 14-a) este un reper foarte important la nivel regional pentru cei care activează în domeniile imprimării și al semnalisticii digitale. La ora actuală, piața românească reprezintă aproximativ 10% din producția pieței de imprimare digitală din Europa de Est, potrivit estimărilor Smithers Pira, cea mai mare autoritate din domeniul printului, ambalajelor și hârtiei din lume. Statisticile Smithers Pira cuprind inclusiv producția din Turcia, cel mai puternic jucător din regiune.

„Cererea mondială de print digital crește puternic, ceea ce înseamnă că piața va crește la nivel global. Mai multe economii din Europa de Sud-Est sunt prognozate să crească, fiind influențate de cererea consumatorilor, astfel încât există oportunități pentru a satisface această cerere cu producția locală. În ceea ce privește exportul, există oportunități la nivelul regiunii: statele UE beneficiază de acces liber în Uniune, iar costurile cu forța de muncă în sud-estul regiunii rămân inferioare mediei UE (deși acestea cresc puternic în țări precum România). Cu toate acestea, este nevoie de investiții în tehnologia de imprimare digitală pentru dezvoltarea pieței locale, precum și de personal instruit”, consideră dr. Paul N. Ewing, Managing Partner Ewing Innovation LLP și consultant Smithers Pira.

DE-A ARHITECTURA A AJUNS LA LICEU

CONSTRUIM PRIN EDUCAȚIE

Misiunea Asociației De-a Arhitectura: Construim prin educație.

Δ Copiii și adulții înțeleg și iubesc valorile mediului construit și sunt activi în comunitățile lor

Δ Profesioniștii mediului construit se implică prin educație în societate

Δ În educație, joaca, experimentul și creativitatea sunt luate în serios

În al cincilea an de activitate, Asociația De-a Arhitectura lansează/a lansat un nou proiect, Urban Up!, pentru încă o grupă de vârstă, cea a liceenilor. Sub egida programului Împreună cu Lidl pentru un viitor mai bun, proiectul a fost selectat, în urma unui concurs, în domeniul proiectelor educaționale.

Prin acest program, 1.000 de liceeni din 7 orașe vor înțelege și să își iubească orașele, să fie mai atenți la calitatea mediului construit, la valorile de patrimoniu, la felul în care locuim împreună spațiile orașelor. Liceenii sunt așteptați la 50 de ateliere susținute de profesioniști ai mediului construit (arhitecți, urbaniști, antropologi și ingineri) începând cu luna septembrie 2017.

La finalul proiectului, rezultatele participării la ateliere vor fi prezentate actorilor locali relevanți din fiecare oraș, dar și online, pe pagina proiectului, pentru a servi drept referință, în viitor, pentru activități legate de oraș derulate în licee sau în afara lor.

Atelierele gratuite organizate la final de săptămână se desfășoară în București, Brașov, Cluj-Napoca, Constanța, Iași, Sibiu și Timișoara.

Cele 9 scenarii educaționale câștigătoare au fost adaptate contextului specific din fiecare oraș în care sunt organizate atelierele pentru liceeni chiar de către cei care servesc drept facilitatori.

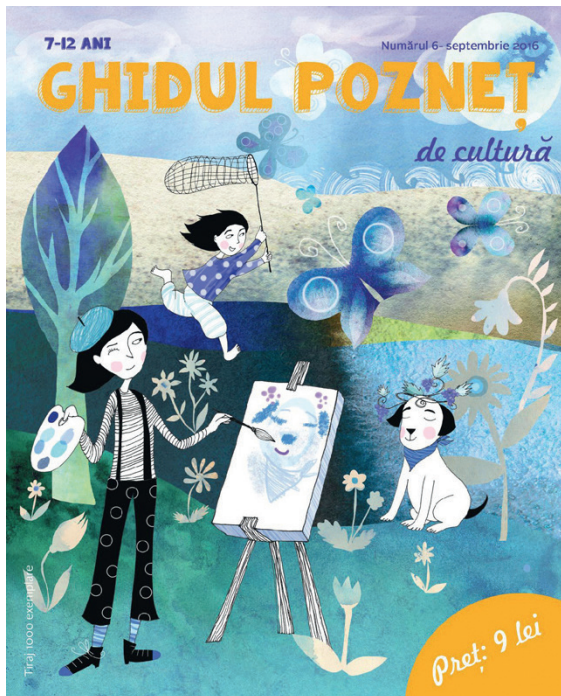
Asociația De-a Arhitectura a fost înființată în 2013 de șase arhitecți și își propune îmbogățirea culturii arhitecturale și urbane a societății românești prin educația copiilor care sunt și „formatori de opinie” ai părinților lor.

REVISTA „GHIDUL POZNEȚ DE CULTURĂ” - prima revistă culturală dedicată copiilor cu vârste cuprinse între 7 și 12 ani, adună subiecte de arhitectură, patrimoniu, literatură, muzică, teatru, film, experiențe multiculturale, jocuri și activități creative. Revista este editată de asociația Câte-n lună și-n mansardă.

Programul de formare a formatorilor a avut loc în luna iunie, la Centrul de Cultură Arhitecturală al Uniunii Arhitecților din România (UAR).

Anul acesta, peste 4.300 de elevi din 186 clase din toată țara vor parcurge noțiuni de arhitectură și mediu construit prin cursurile opționale derulate cu asistența Asociației De-a Arhitectura: De-a

text: **arh. Miruna Grigorescu**

arhitectura mini - pentru elevii din clasele pregătitoare, I și a II-a, De-a arhitectura în orașul meu - dedicat elevilor din clasele a III-a și a IV-a, De-a arhitectura în școala mea - pentru elevii din gimnaziu.

Arhitecții pasionați de a lucra creativ cu copii și care cred că meseria pe care o practică conține și o importantă componentă de educare s-au înscris ca voluntari pentru a-i sprijini pe profesori în predarea cursurilor. Unii dintre ei activează în program de patru sau cinci ani, alții colaborează pentru prima oară cu școlile anul acesta.

În perioada verii, cadrele didactice ale claselor înscrise și arhitecții voluntari, au început deja pregătirile pentru anul școlar 2017-2018, urmând programele de formare derulate de specialiștii Asociației De-a Arhitectura cu sprijin financiar din Fondul Timbrul Arhitecturii oferit de Uniunea Arhitecților din România și Ordinul Arhitecților din România.

„Introducerea unui curs de arhitectură în școală e bine-venit, elevii își vor îmbogăți vocabularul, se vor implica conștient în viitor în mediul lor de viață, vor fi creativi, vor avea inițiativă, își vor dezvolta abilitățile de comunicare, de îndemânare, vor integra cunoștințele dobândite la celelalte discipline de studiu, deoarece acest curs propune și chiar este un curs care presupune o predare integrată.

Am ales să mă înscriu la acest curs deoarece eu și elevii mei suntem deschiși către nou, iar orice activitate pe care ei o realizează prin forțe proprii li se pare ușoară, o rețin și le aduce satisfacții” - prof. înv. primar Daniela Claudia Bogza, Școala Gimnazială Nr. 46, Sector 2, București

Extras din Comunicatul de presă.

ANASTASE SIMU ȘI MUZEUL SĂU

autor: **Aurel Ionescu**

Acest articol este un fragment din volumul V, „Artiști români și străini”, din seria „Străzi din București și numele lor”, autor Aurel Ionescu, în curs de apariție la Editura Vremea din București.

Această serie este dedicată străzilor cu nume de persoane și apare în colecția „Planeta București”. Primul volum, „Nume de aviatori”, a apărut în toamna lui 2013. A fost urmat de volumul II, „Nume de militari și eroi”, apărut în mai 2014, volumul III, „Personalități ale Bisericii. Medici și farmaciști”, apărut în toamna lui 2014 și de volumul IV, „Domnitori și dregători”, apărut în toamna lui 2015.

Puțină lume mai știe azi, în București, că în urmă cu șaiszeci de ani se înălța pe Bd. Magheru o clădire în formă de templu grec, care adăpostea un muzeu de artă. Existența străzii Anastase Simu aduce aminte de întemeietorul lui. Și totuși, Muzeul Simu a existat în plin centru al Capitalei.

Cine a fost Anastase Simu?

S-a născut la Brăila, la 25 martie 1854, fiul Dumitrei și al lui Panait Simu, mare proprietar de pământ. A obținut bacalaureatul la Academia Tereziană¹ din Viena, licența în drept la Paris și titlul de doctor în științe politice și administrative la Bruxelles. Secretar al Legației Române din Berlin. Deputat de Brăila (1888, 1891, 1892, 1899) pe listele Partidului Conservator.

Moștenitor al unei mari averi, a renunțat la activitatea politică și s-a hotărât să colecționeze opere de artă în vederea fondării unui muzeu particular. A călătorit mult, achiziționând numeroase lucrări de pictură și sculptură, creații în stiluri variate, din diferite epoci artistice. Orientat către arta de factură academică, urmărea funcția educativă a

lucrării și titlurile autorului. La început, a folosit locuința personală din str. Eldorado² nr. 7, în care locuia din 1890. Când această casă a devenit neîncăpătoare pentru colecția sa de artă, s-a impus mutarea ei într-un spațiu corespunzător, care să servească, în același timp, ideii didactice a colecționarului. Așa a apărut ideea ridicării unei clădiri dedicate colecției sale. Muzeul Simu a fost inaugurat în 1910, lângă casa ctitorului său, devenind curând centru de interes pentru iubitorii de artă. Anastase Simu nu ezita să folosească mijloacele de propagandă ale vremii pentru a face cunoscute existența muzeului și evenimentele care aveau loc acolo. Muzeul avea un catalog, realizat de criticul de artă Th. Cornel, iar noile achiziții și vizitele unor personalități marcante erau anunțate în ziare. Făcea sondaje de opinie, fiind la concurență cu Muzeul Kalinderu. Tramvaiele care treceau pe Bulevardul I. C. Brătianu (acum, Bd. Gh. Magheru) aveau în dreptul muzeului o stație cu numele „Marghiloman”³, schimbat apoi în „Muzeul Simu”⁴.

În 1927, Anastase Simu a donat muzeul, cu toată colecția sa, statului român, iar în 1928 a făcut o donație de tablouri Primăriei Brăila, punând bazele Pinacotecii orașului său natal.

A fost membru al Consiliului Consultativ al Artelor (1910-1915) și membru al Ateneului Român (1933). Membru de onoare al Academiei Române (1933).

A încetat din viață la 28 februarie 1935, în București, fiind înmormântat în Cimitirul Bellu.

Muzeul Simu

A fost ridicat între 1907 și 1910, după planurile arhitectului C. Sciky, în str. Mercur⁵ nr. 8, în apropierea locuinței fondatorului. Anastase Simu a cumpărat terenul respectiv în 1904, dar nu a reușit să cumpere și terenul de la nr. 10, care i-ar fi dat ieșire la Bd. Colțea (acum Bd. Gh. Magheru). Din această cauză, clădirea muzeului era retrasă de la bulevard și axa ei nu era paralelă cu axa bulevardului (vezi planșa 12B&C_fragments din Planul cadastral 1911).

Edificiu impunător, în formă de templu pseudoperipter⁶, în stil ionic grec, era al doilea de acest fel în peisajul bucureștean⁷. Inaugurarea muzeului a avut loc la 21 mai 1910, cu un patrimoniu de 624 de lucrări.

Dacă la exterior noul edificiu semăna foarte mult cu un templu antic, în interior era un adevărat templu dedicat artelor. Exponatele erau grupate pe școli și repartizate pe săli, numite după arhitectura interioară, astfel: sala I (Romană, conținea lucrări de sculptură), sala II (Românească, cu lucrări de artiști români, pictură și sculptură), sala III (a Renașterii, conținea lucrări moderne de pictură și sculptură franceză și italiană), sala IV (Bizantină, conținea opere din școlile elvețiană, austriacă și germană), sala V (Greacă, conținea lucrări diferite). „Eclectism savant” numea un critic de artă francez⁸ modul în care A. Simu realizase selecția și prezentarea artiștilor și a operelor de valoare europeană provenind din curente și epoci diverse.

Cu timpul, Muzeul Simu a devenit unul dintre cele mai de seamă muzee din București și din țară. Numărul exponatelor a depășit o mie, aici putând fi admirate opere de artiști români (Nicolae Grigorescu, Theodor Aman, Ion Andreescu, Ștefan Luchian, Gh. Petrașcu, Iosif Iser, Marius Bunescu, Constantin Brâncuși, Dimitrie Paciurea și alții) și străini, în special maeștri francezi (E. Delacroix, Em. Frémiet⁹, H. Daumier, Th. Géricault, C. Pissarro, A. Renoir, A. Rodin ș.a.). La loc de cinste se aflau busturile ctitorului (1922) și al soției sale, Elena (1913), creații ale sculptorului francez Antoine Bourdelle¹⁰.

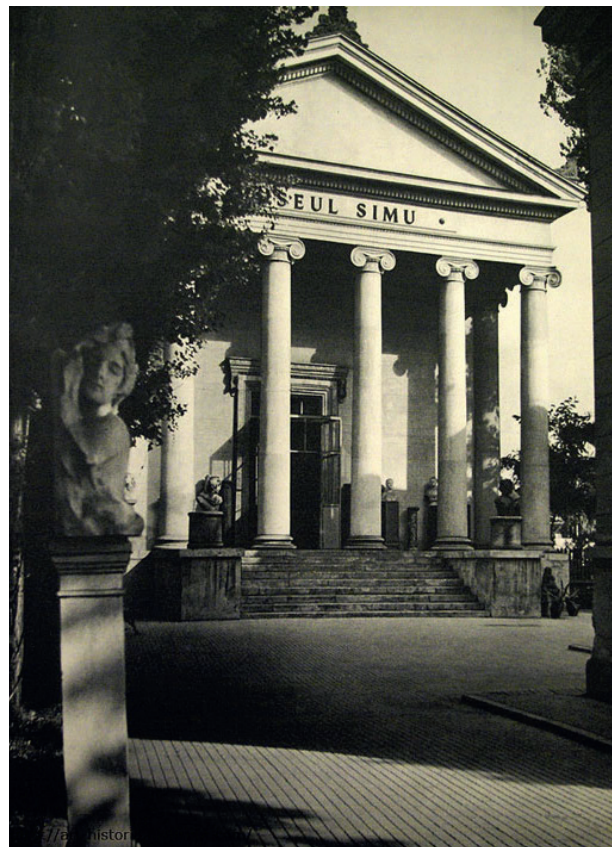
Donația muzeului către statul român a avut loc la 17 noiembrie 1927 în cadrul unei festivități la care au participat membri ai Consiliului de Miniștri în frunte cu președintele acestuia, Ion I.C. Brătianu¹¹. Evenimentul a constituit un moment de maximă împlinire pentru pasionatul colecționar, care a primit cu acest prilej ordinul „Coroana României”, în grad de Mare Cruce. Colecția de grafică românească și străină (Carol Popp de Szathmári, C. Jiquididi¹², Rudolf Schweitzer-Cumpăna, C. Pissarro, Al. Calame¹³ ș.a.) a continuat să fie găzduită de locuința personală, numită Casa-muzeu Simu, fiind expusă publicului împreună cu alte lucrări, după moartea donatorului, în 1937.

Ambele clădiri au supraviețuit bombardamentelor din 1944, dar nu au rezistat primului val de demolări socialiste care voiau să schimbe fața centrului Capitalei. Împărtășind soarta casei lui Titu Maiorescu și a altor imobile cu valoare istorică, superbul templu grec dăruit românilor de Anastase Simu a fost dărâmat în 1961, făcând loc, pe Bd. Gh. Magheru, unor blocuri aliniate cu bulevardul, funcționale, dar anoste. Este vorba de blocurile cunoscute drept blocul Eva și blocul ONT, după numele spațiilor comerciale de la parterul lor. Șantierul se numea „Șantierul Simu”. Întâi a fost construit blocul Eva, aflat mai la nord, apoi blocul ONT. Clădirea muzeului a fost menținută în timpul ridicării acestuia din urmă, în vara lui 1961, dar în toamna aceluiași an era demolată¹⁴.

La fel de tristă a fost soarta colecției Simu. După desființarea muzeului, a fost găzduită temporar în casele Ion I. C. Brătianu din str. Biserica Amzei, apoi transferată în cadrul Muzeului „Anastase Simu și București în arta plastică”, devenit în 1969 Muzeul de Artă al Municipiului București „Anastase Simu”¹⁵. Apoi, a fost dislocată și împărțită între sălile Muzeului de Artă și ale altor muzee și a ajuns parțial la Muzeul Colecțiilor de Artă. Eforturile luminate și altruiste ale unui „bun român” din vechea elită a societății au fost răsplătite de trei generații de urmași cu ingratitudine și uitare. Încă o dată s-a adevărit că nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

NOTE

1. Theresianische Akademie (lb. germană), instituție de învățământ superior înființată la Viena, în 1746, de împărăteasa Maria Terezia.
2. Situată între str. N. Golescu și Bd. I.C. Brătianu (acum, Bd. Gh. Magheru). În 1907, numele străzii s-a schimbat în Mitropolitul Șaguna, iar din 1933 poartă numele Anastase Simu.
3. Alexandru Marghiloman (1854-1925), om politic conservator, Președinte al Consiliului de Miniștri (1918), a avut casa vizavi, în str. Mercur (vezi nota 5, mai jos), nr. 12-14, pe locul unde s-a construit, în anii 1929-1936, blocul Aro (Patria).
4. Petre Oprea, *Colecționari de artă bucureșteni*, București, 2007, Direcția pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Național a Municipiului București, p. 67-68.
5. Str. Mercur, între str. Nicolae Golescu și str. Dionisie (acum, str. Dionisie Lupu), a devenit, din 1914, str. D.A. Sturdza, iar din 1951, str. Pictor Arthur Verona.
6. Templu antic cu portic la fațada principală, celelalte fațade având coloane care ies parțial din nivelul zidurilor.
7. O clădire asemănătoare fusese ridicată pentru Biserica elenă cu hramul Buna Vestire, în Bd. Emanoil Protopopescu-Pache nr. 1, în 1899 (arh. A. Lardel), fiind singura care a rezistat timpului. A existat în București și o a treia clădire în același stil arhitectural, Templul Masoneriei Naționale, construită în 1930 în str. Ion Câmpineanu nr. 45 (acum, str. Poiana Narciselor). Bombardată de aviația germană în 24-26 august 1944, a fost demolată.
8. Emmanuel Bénézit (1854-1920), apud Ioana Beldiman, *Sculptura franceză în România. Gust artistic, modă, fapt de societate*, București, 2005, Editura Simetria, p. 125.
9. Emmanuel Frémiet (1824-1910), sculptor și profesor francez.
10. Antoine Bourdelle (1861-1929), sculptor și pictor francez.
11. „Adevărul”, anul 40, nr. 13 473, 18 noiembrie 1927, p. 4. A fost una dintre ultimele apariții publice ale lui Ion I. C. Brătianu, acesta îmbolnăvindu-se de amigdalită și decedând, după o săptămână, la 24 noiembrie 1927.
12. Constantin Jiquidi (1865-1899), desenator și caricaturist român.
13. Alexandre Calame (1810-1864), pictor elvețian.
14. „Informația Bucureștilui”, anul VIII, nr. 2401, 22 aprilie 1961, p. 1; nr. 2403, 25 aprilie 1961, p. 1; anul IX, nr. 2572, 9 noiembrie 1961, p. 1.
15. Decizia C.P.M.B. nr. 392 din 19 iunie 1969.

SEMNIFICAȚII. POVEȘTI. ARHITECTURĂ.

IAȘI NE(MAI)VĂZUT

*„Arhitectura este Arta-Mamă.
Fără o Arhitectură a noastră proprie, nu
avem un suflet al civilizației noastre”.*

Frank Lloyd Wright

Text: Liliana-Mihaela Petrovici

Foto: Simona Cercel, Ionuț Diaconu,
Alexandra Cojocaru

De ce?

Contextul cultural, istoric și arhitectural al orașului Iași impune manifestarea la nivelul conștiinței colective a patrimoniului cunoscut și mai puțin cunoscut al cetății. Creatoare de identitate, arhitectura are capacitatea de a educa, emoționa și conecta la valori culturale europene un public larg, indiferent de vârstă sau educație.

Parte integrantă a vieții oamenilor și orașului, influența și importanța arhitecturii pare a trece adeseori neobservată. Este necesară informarea asupra valorilor culturale, artistice și istorice ale Iașului, însușirea și apropierea lor de către cetățeni.

Campanii susținute de popularizare prin metode atractive, accesibile și cu o atitudine de deschidere și comunicare din partea mediilor profesionale pot determina schimbarea atitudinii publice în problema protejării valorilor arhitecturale, de la necunoaștere sau pasivitate, la implicare și responsabilizare.

Descriere proiect

Inițiat de un grup de studenți și tineri arhitecți cu drag de Iași și arhitectură, acest proiect contribuie la promovarea patrimoniului local, făcându-l mai activ și mai prezent în viața orașului. Prin acțiunile organizate - dialog public în mediul virtual, trasee de vizitare ghidate, expoziții și acțiuni creativ-educative pentru toate vârstele, mai ales

pentru copii și tineri – creăm, pentru turiști și ieșeni, noi oportunități de a beneficia de prezența valorilor arhitecturale de patrimoniu în orașul Iași.

Promovăm segmente din fondul construit mai puțin cunoscute publicului, prezentăm atât clădiri istorice, cât și pe cele cu valențe estetice sau ambientale, valorizând nu doar aspecte de stil arhitectural, ci și semnificații și povești ale oamenilor, interpretări artistice contemporane.

Întrucât înțelegerea arhitecturii presupune experimentare, relaționare spațială directă, am structurat harta patrimoniului ieșean în cinci trasee de vizitare pietonale sau cu bicicleta, abundente în construcții valoroase mai puțin cunoscute: "Copou", "Păcurari", "Sărărie", "Cuza Vodă", "Râpa Galbenă", conectate printr-un "punct" central situat pe strada Lăpușneanu, consacrată ca spațiu public cultural. Aceste trasee cuprind clădiri cu valoare istorică, arhitecturală sau ambientală ce susțin caracterul zonei și totodată constituie mărturii despre diverse etape din viața culturală și economică a orașului. Acordăm o atenție sporită descoperirii ornamentelor și detaliilor ce dau farmec și specificitate, cât și experimentării și înțelegerii ambianțelor, a caracterului acestor zone urbane ca fond identitar al orașului, expresie a sensibilității și culturii locale.

Workshopul „IAȘI NE(MAI)VĂZUT – Copou, lume colorată, de poveste”

A fost prima acțiune a proiectului, o incursiune arhitecturală pe traseul Copou, transformată într-o poveste fascinantă și plină de culoare, cu fapte și figuri mărețe ale istoriei și culturii țării noastre.

A fost organizat la clasele de artă plastică de la Palatul Copiilor din Iași, coordonate de profesoarele Marina Antohi și Dana Ungureanu.

Arhitecții prezenți la acțiune au vorbit despre specificul țesutului construit din această zonă, despre caracteristicile diverselor stiluri armonios inserate în zonă, ce exprimă identitatea noastră națională sau locală, și în același timp deschiderea față de valorile culturale universale. Copiii au aflat cum fiecare stil transmite în felul său, prin limbajul de arhitectură, anumite mesaje despre cultura, istoria și spiritualitatea țării noastre. Arhitectura le vorbește și dacă sunt atenți, descoperă simboluri și înțelesuri aparte atât în detalii și ornamente, cât și în atmosfera locului plină de farmec și poezie. Arhitectura este o experiență uimitoare ce aduce emoție și bucurie, și totodată îi învață lucruri fascinante despre trecut și tradiții, despre ce am fost odată, cum ne-am schimbat de-a lungul timpului și ce suntem în prezent.

Excursia arhitecturală IAȘI NE(MAI)VĂZUT i-a inspirat pe micii artiști să creeze, pentru oamenii din oraș, o poveste nouă despre Copou, alcătuită din joc și culoare. Copiii au re-creat atmosfera caselor, le-au relevat într-o nouă lumină, le-au desenat și împodobit cu flori și tot felul de modele, cu fluturi, gândăcei și buline culorate, și bineînțeles cu mult verde caracteristic locului. Prin tehnici grafice diverse au evidențiat elegantele dantelării de lemn, fier, stuc sau piatră care împodobesc gardurile, ferestrele, ușile sau streșinile caselor.

Pentru copii, acest atelier a fost un moment emoționant de educație prin artă și arhitectură despre valorile moștenite în mediul construit al orașului în care cresc și învață. Micii artiști au creat o poveste a lor despre Copou pentru a sensibiliza cetățenii, pentru a-i determina să respecte și să protejeze arhitectura de patrimoniu.

Workshop studentesc „Amenajare spațiu expozițional Palatul Copiilor”

Expoziția “IAȘI NE(MAI)VĂZUT – Copou, lume de poveste” de la Palatul Copiilor din Iași, a prezentat lucrările realizate în cadrul workshopului organizat de IAȘI NE(MAI)VĂZUT la clasele de arta plastică coordonate de profesoarele Marina Antohi și Dana Ungureanu.

Expoziția a fost amenajată de către studenți ai Facultății de Arhitectură “G.M. Cantacuzino” Iași,

echipa Iași ne(mai)văzut și Asociația Studenților Arhitecți din Iași.

Opinii ale studenților participanți:

Radu Andreea: Participarea la workshopul IAȘI NE(MAI)VĂZUT a fost, pentru mine, o primă șansă de a lua contact cu un mediu creativ de lucru, desprins de activitățile școlare, în cadrul căruia am avut oportunitatea de a mă apropia mai mult de un proiect care-mi stârnește profund interesul față de clădirile ce aparțin patrimoniului. Dincolo de faptul că am avut ocazia să cunosc oameni deschiși și dincolo de atmosfera foarte relaxată, am rămas cu o amintire plăcută legată de lucrările copiilor. Simpla intenție de a crea un cadru pentru a le expune, m-a determinat să le privesc în detaliu și să le înțeleg, astfel încât am fost surprinsă de maniera atât de diversă și curajoasă în care copiii au ales să se exprime. Acest lucru m-a îndemnat la visare, la crearea unor povești în jurul unor clădiri pe care probabil aș fi continuat să le văd cu ochii unui adult.

Mara Cireș: A fost o inițiativă super, un tur neașteptat de interesant având în vedere că mi se părea ca știu Iașul destul de bine. Am rămas chiar uimită, atât de tur cât și de oamenii foarte faini care au participat.

Ioana Paraschiv: Am fost surprinsă de câte lucruri am învățat în urma participării la activitatea ținută

În cadrul Iași ne mai văzut, la palatul copiilor întrucât lucrul în echipă a fost o activitate străină mie, în timpul liceului. Evenimentul a reprezentat o oportunitate de a-mi depăși limitele creativității, chiar și dacă personal n-am contribuit la conceptul în sine, ci prin simpla observare a modului în care atât colegii mei de an cât și studenții mai mari au gândit ideile din spatele expoziției. Deoarece am mai contribuit la alte activități de acest fel, cea în cauză mi s-a părut una deosebită și aștept cât mai multe evenimente similare.

Butnariuc Clarisa Elena: Cred că workshopul în cadrul proiectului IAȘI NE(MAI)VĂZUT a fost o ocazie de a intra în contact cu ceea ce înseamnă arhitectura existentă valoroasă, și cum aceasta ar trebui valorificată, nu doar de arhitecți, ci și de ceilalți oameni. Am avut ocazia să cunosc oameni cu interese comune, și să muncesc pentru a promova

orașul meu descoperind eu însumi noutăți. Ce poate fi mai bine de atât?

Turul ghidat „Traseul Copou”

Dintre aceste locuri încărcate cu povești și semnificații, am ales să începem proiectul cu zona Copou. Reper identitar important în istoria cetății, Copoul este un loc deosebit, romantic, cu multe spații verzi, oameni cumsecade și case frumoase, învăluite de o atmosferă de liniște și farmec aparte, în care regăsim ceva din pitorescul Iașului vechi. Turul ghidat de istoricul Sorin Iftimi în săptămâna MUST-ului de Arhitectură, a constituit o fascinantă incursiune în istoria și cultura orașului Iași. Participanții la eveniment au aflat frumoase povești ale unor clădiri cu valoare de simbol, precum Casa Pogor (Muzeul Literaturii Române), Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Biblioteca „Mihai Eminescu”, Casa Gheorghe Asachi, Casa

Cantacuzino - Pașcanu (Palatul Copiilor), Casa Mavrogheni. Pe lângă acestea, au descoperit și numeroase alte clădiri cu valoare arhitecturală sau ambientală mai puțin cunoscute care contribuie prin scara, dispunerea și înfățișarea lor la menținerea unitară a ambianței specifice. Traseul a încântat publicul cu elegante elemente de detaliu – fernerii, garduri, dantelării de lemn, ornamente create de spiritul ludic și sensibil al localnicilor, ce dau farmec și identitate caselor din zona Copou.

La începutul lunii octombrie am lansat paginile de promovare a proiectului - <https://iasinemaivazut.wixsite.com/iasinemaivazut>, Instagram @iasinemaivazut <https://www.facebook.com/iasinemaivazut/>, și am inițiat un dialog virtual pe tema protejării și valorizării arhitecturii de patrimoniu. Publicul are acum oportunitatea de a împărtăși în cadrul rețelelor sociale opinii, istorii și imagini din arhiva personală despre valori istorice și arhitecturale care dau identitate și frumusețe orașului Iași. Informațiile și aprecierile cetățenilor vor completa baza documentară existentă, iar informarea în mediul virtual va determina conștientizarea de către cetățeni a istoriei și valorilor orașului, va crește sentimentul de identitate locală și națională.

Turiștii și ieșenii sunt invitați să experimenteze traseele propuse, să redescopere Iașul, să îl privească cu atenție și să reflecte asupra unor perioade istorice, a mesajelor transmise peste timp prin arhitectură: ce a fost, cum s-a transformat, ce este acum și cum participă la viața cetății. Fondul construit așa cum se prezintă acum, un colaj de layere de arhitectură și istorie, rezultat al unor acțiuni de construire și distrugere, decizii administrative, interese economice, evenimente culturale sau politice ce au avut loc de-a lungul timpului, trebuie înțeles și integrat în ritmul actual al societății. Moștenirea culturală este o prețioasă sursă de inspirație, de identitate și de speranță. Valorile istorice, arhitecturale, dar și cele ambientale care contribuie la identitatea orașului prin atmosfera pe care o păstrează, trebuie protejate, valorizate și transmise generațiilor viitoare.

Echipa de proiect:

Studentii arhitecți: Clarisa Butnariuc, Ioana Pruşu, Andreea Radu, Theodor Rotariu, Ştefania Ursu, Manuela Nicolau
Arhitectii Simona Cercel, Ionuţ Diaconu, Alexandra Cojocar, Liliana-Mihaela Petrovici

Coordonator proiect: dr. arhitect Liliana-Mihaela Petrovici

Grafică și administrare pagină web: Clarisa Butnariuc

Administrare pagina Facebook și Instagram: Simona Cercel

Colaboratori: arh. drd. Tiberiu Stanciu, dr. arh. Daniel Vişan

ARHITECTURA ȘI CINEMATOGRAFELE

CINEBUCUREȘTI. 100 DE ANI DE MODERNITATE

La Muzeul Municipiului București, Palatul Suțu, ne-am bucurat de expoziția *CineBucurești. 100 de ani de modernitate - lectura modernității bucureștene prin prezentarea apariției și devenirii sălilor de cinema*. Face parte din proiectul cultural inițiat de Asociația Pro Cultura pentru o istorie a civilizației universale, proiect cofinanțat de Administrația Fondului Cultural Național.

Conferința *Sala de cinema* în oraș a completat evenimentul cu prelegeri susținute de specialiști din domeniile arhitecturii și filmului. Expoziția prezintă o incursiune în istoria sălilor de cinema ale Bucureștiului și surprinde etapele reprezentative ale evoluției acestora prin imagini fotografice, desene de arhitectură și text, rezultatele unei cercetări și documentări istorice, sociologice și de arhitectură, constituindu-se într-un demers pentru conservarea sălilor de cinema atât pentru calitățile lor arhitecturale, cât și ca mijloc unic de conservare a filmului ca operă de artă.

Palatul Suțu - depozitar privilegiat al istoriei Bucureștiului - este amplasat la intersecția bulevardelor care au găzduit filmul în inima orașului timp de un secol: Regina Elisabeta și Nicolae Bălcescu. Sălile de cinema sunt spații importante prin valoarea arhitecturală, prin relația cu țesutul urban, prin unicitatea în contextul orașului contemporan și potențialul de spațiu public pe care îl dețin într-un oraș aglomerat care are nevoie de locuri pentru oameni, prin capacitatea lor de a participa activ la regenerarea orașului, păstrând „vie” relația originară pe care au întreținut-o cu filmul.

Spațiile dedicate spectacolului cinematografic au parcurs și în București etape similare celor occidentale: de la proiecția primelor filme mute în spații publice de tip cafenea, grădină de vară sau săli de teatru, în perioada de dinainte de Primul Război Mondial, până la conceperea, în perioada interbelică, a unor spații inovante, realizate după specificul evolutiv al recepției cinematografice și al dezvoltării societății. Sălile de cinema au introdus în oraș, în mod incontestabil, o anume modernitate. Celebrarea centenarului României moderne reprezintă momentul privilegiat de reconsiderare a acestui patrimoniu.

Manifestările proiectului cultural vor continua cu proiecții de film cu dezbateri, sub genericul *La film în oraș*, la cinematografele UNION, EFORIE și EUROPA, și urmăresc să asigure o vizibilitate corespunzătoare artei filmului și spațiului său de imersiune: *sala de cinema*.

(Extras Comunicat de Presă)

**Proiect cultural cofinanțat de
Administrația Fondului Cultural
Național.**

**PARTENERI: Muzeul Municipiului
București, Uniunea Arhitecților
din România, Uniunea Cineaștilor
din România, Arhiva Națională
de Filme, Regia Autonomă a
Distribuției și Exploatării Filmelor
„România Film”.**

Interviu cu **Vasile Dogaru**,
realizat de Sorin Ciomârțan

EVOLUȚIA ORASELOR CĂTRE SMART CITIES

Dle Vasile Dogaru, sunteți cercetător statistician și cadru didactic la Universitatea de Vest din Timișoara. Ce vă preocupă în ultima perioadă?

Vasile Dogaru: După anul 2000 m-am concentrat pe problema energiei, inclusiv problema orașelor, cu aplicație la Timișoara. Timișoara văzută din diverse perspective, cu concentrarea pe PUG-ul orașului și elaborarea avizului de mediu, pornind de la restricțiile UE, dar și la legislația din România. Continui alte proiecte - orizont 2020 - cu aceleași preocupări.

S.C.: Ca arhitect, recunosc valoarea măsurii în toate și a proporției în arhitectură. Am notat apetența dvs., cercetător fiind, pentru măsurare. Puteți să extrageți esența din această atitudine?

V.D.: În activitatea științifică, măsura este esențială, dar măsurătorile sau comparațiile între diferite cifre furnizate de anume măsurători nu se pot extinde prin deducție către alte măsurători încă nerealizate fără a pierde substanțial din calitatea științifică.

S.C.: Cum se poate măsura fără „măsură”?

V.D.: Partea de energie începe să fie privită cu interes, ca și materialele - apa, de pildă. În SUA, unde se fac anual balanțe pe apă foarte detaliate din 1975, iar pe parte de energie aceste studii sunt mai dezvoltate asupra Europei decât sunt cele din Europa pe acest subiect.

În Europa, se încearcă exact același lucru, dar, din cauza neomogenității, lucrurile sunt puțin dispersate. De pildă, s-a ajuns ca eficiența energetică să fie măsurată prin cantitatea de dispozitive de tehnologie energetică vândute de la Vest către Est, ducând la concluzii stupide. Nu se cunoaște, de pildă, consumul de energie din orașe, pe țări. Un alt paradox relevat de studii, cum este cel din 2005, este că: în mediul rural, consumul de energie pe locuitor este mai mare cu 1,4 ori decât în orașe; dar nu s-au făcut estimări, monitorizări permanente.

Într-o altă situație, s-a ajuns, paradoxal, la o nouă strategie de mediu la Copenhaga încă din 2016. Într-o strategie pentru încălzire, s-au suprapus cifrele de consum pentru mediile metropolitane cu cele pentru orașe și s-au tras concluzii stupide, pornind de la metrica de bază.

S.C.: Ce puteți să spuneți despre „metoda” în cercetarea dvs.?

V.D.: Principiile științifice generale: principiul măsurării (no measurements, no science), principiul comprimării, principiul înțelegerii explicite și principiul integrării (al întregului, holistic, al abordării sistemice) sunt esențiale. Cât despre modelul folosit, el este compus din cerințe și ecuații roegeniene (după Nicolae Georgescu Roegen - eminent economist american, de origine română) și procese cu granițe spațiale și temporale cu agenți reali (populație, instituții), fonduri (străzi, terenuri, vehicule, copaci) și fluxuri măsurate la granițe.

S.C.: Ce obținem din această metodă și din calcule?

V.D.: În esență, se lucrează cu premise relevante cum sunt perspectiva climatologică, gradul de poluare, condițiile de locuit etc., obținându-se baze de date pe indicatori de consum.

S.C.: Ce puteți spune despre orașele inteligente ale României?

V.D.: Am selectat patru cerințe de bază, pentru orașele din România:

- 1) stabilitatea structurilor funcționale;
- 2) procese optime pe zone (micro, nano), având procese ce se mențin prin mecanisme inteligente,

bazate pe măsurare și pe soluții de autoreglare în consumul resurselor;

3) am integrat soluțiile cerute de modelele climatologice;

4) procesele sunt în stări relativ staționare - conform obiectivului decuplării la nivel mondial. Orașele din România nu au decât parțial atinse cerințele.

S.C.: Ați vorbit cu un anumit sens despre „decuplare” care, în accepția dvs., pare legată de abordarea sistemică. Este o noțiune asemănătoare „exit” raportat la UE, ca în Grexit sau Brexit?

V.D.: Legăturile de sens există, dar aici este vorba de un concept eco-economic mai subtil. Termenul „decuplare” se referă la ruperea legăturii dintre „relele de mediu” și „bunurile economice”. Acest lucru se explică lucrul ca având rate ale creșterii bunăstării mai mari decât ratele de creștere a impactului asupra mediului. Ideea de dezvoltare nu are sens dacă nu se discută problematica decuplării.

S.C.: Putem vorbi de decuplare la noi?

V.D.: În România, primul comandament este stoparea risipei de resurse, caracteristică a țărilor subdezvoltate. Contribuția orașelor la consumul de resurse și mărimea procesului este majoră (60-70%). Din viziunea 2050 privind dezvoltarea

teritorială - și anume oraș/regiune/țară/UE - rezultă că noi producem în România 0,21 Euro/Kg DMC (consumul intern de materiale). Avem o problemă de proiectare! Actualmente există softuri (în special, în Germania) cu ajutorul cărora, prin introducerea datelor generale pentru clădiri, se pot obține date privind materia primă consumată.

S.C.: Nu vi se pare că politica SUA și a țărilor dezvoltate față de China, în general, se bazează pe exportul de tehnologie contra resurse?

V.D.: La nivel mondial, acesta este parte din mecanismul de schimb... Riscul este că odată cu tehnologia se deplasează către China și inteligența, de unde preocupările Chinei pentru protecția mediului, în creștere explozivă, dar și pentru achiziția de noi teritorii și resurse din Pacific.

S.C.: Să ne întoarcem la orașele inteligente ale României și la Timișoara, viitoarea Capitală Culturală Europeană.

V.D.: Problema orașelor inteligente trebuie pusă în România diferit față de Suedia, de exemplu, față de orașele inovative din Europa, deoarece rămânem în problematica „forme fără fond”, cea care ne macină de pe la 1880. Timișoara a câștigat titlul de Capitala Culturală Europeană pentru anul 2021 într-un concurs destinat orașelor de la „periferia” Europei. Orașele din vestul Europei participă la competiția „orașe inovative”. Acest concurs a fost câștigat de Amsterdam, și anul trecut de Barcelona. Rotterdam a câștigat topul la nivel mondial. Sunt alte cerințe!

S.C.: Ați contribuit la PUG-ul Timișoarei, ce ați constatat?

V.D.: În PUG-uri, arhitecții fac o proiecție pentru următorii 10 ani, în timp ce noi construim clădiri care trăiesc 150 de ani. Este o inconsecvență să spui că, prin PUG, asiguri dezvoltarea pentru următorii 10 ani, dar introduci un cal troian, o clădire care are durată de viață mai mare de 100 de ani. În studiile ONU privind clima, aceste lucruri sunt bine analizate. Paradoxul este că noi nu respectăm concluziile cerințelor de la nivelul ONU, nu respectăm aproape nimic de esență, de viziune.

Arhitecții sunt cei care lasă ca astfel de lucruri să se întâmple! Trebuie să ne unim ca să ajungem la acea zonă urbanistică ce integrează. De pildă, i-am întrebat pe cei din Timișoara ce indicatori de audit urban folosesc. Echipa, inclusiv directorul, nu a putut să răspundă, deși acești indicatori sunt oficiali.

S.C.: Și totuși, ați lucrat în beneficiul orașului, ați discutat cu factorii interesați, care sunt aspectele pozitive?

V.D.: Avizul de mediu, de care ne-am ocupat, se face la Timișoara cu balanța pe zone, având un rol de autoreglaj, de unde și efectul „smart”. Asta mă determina să afirm că studiul nostru este perfect „compensat” pentru PUG, prin abordările arhitectului-șef relativ la gestiunea și monitorizarea parametrilor de mediu. Afirmățiile dansului, care va urmări respectarea acestor condiții, mă fac să fiu optimist.

DIN SEPTEMBRIE, LA GALAȚI SE PRODUCE TABLĂ PENTRU CONSTRUCȚII

UAR s-a bucurat să fie invitată la evenimente majore din viața Combinatului de la Galați, care este cel mai mare angator al Moldovei. Cu investiții importante, Galațiul își modernizează utilajele și secțiile și realizează produse de înaltă performanță pentru a rămâne competitiv. La Galați, în urmă cu 50 de ani, s-a produs prima tablă groasă. În 2016, s-au sărbătorit 10 ani de când a fost creat ArcelorMittal și a devenit liderul global al industriei oțelului și 15 ani de când Mittal Steel a achiziționat Combinatul din Galați.

În septembrie 2017, s-a lansat o linie de producție pentru rulouri din oțel acoperite organic, un tip de material foarte căutat pe piața construcțiilor, realizată în urma unei investiții de 15 milioane de euro. Linia de tablă prevopsită, acoperită organic, permite ArcelorMittal Galați să acopere o categorie largă precum: acoperișuri, sisteme de scurgere, panouri sandwich, panouri pentru răcitoare, etc. - pentru care, în România, materia primă era asigurată numai din import.

Investițiile fac parte dintr-un plan amplu, derulat la nivelul grupului ArcelorMittal, de dezvoltare în Europa a unor linii de producție pentru oțeluri speciale sau produse cu valoare adăugată mare, scopul fiind păstrarea competitivității grupului pe o piață ce trebuie să facă față unor fenomene de tipul crizei de supraproducție și a invaziei oțel ieftin chinezesc.

La momente aniversare, am fost reprezentați de arhitecta Doina Marin – vicepreședinte al UAR și coordonatoarea Comisiei Sociale.

Materialele documentare oferite se găsesc la biblioteca UAR.

LUMEA GEOSPAȚIALĂ

„TABLOU DE BORD” BRAȘOV (28-29 IUNIE 2017)

Lumea Geospațială, cea mai veche comunitate a utilizatorilor de soluții geospațiale din România și Republica Moldova. Membrii comunității se alătură an de an obiectivului de transformare a organizațiilor în instituții proactive prin inovare și creativitate în vederea creșterii calității vieții cetățenilor.

Întâlnirea a adus împreună managementul strategic, executiv și tehnic din administrația publică centrală și locală, utilități, telecomunicații și transporturi, securitate națională, apărare și ordine publică și din companii private acoperind interesul tuturor factorilor pe care arhitectul/urbanistul îl are în vizorul său în procesul de proiectare.

Dezbaterile au avut ca temă „tabloul de bord” care este transpunerea în indicatori sintetici, strategici prin capacitatea lor de sinteză, a variabilelor sistemelor (urbane și nu numai!) de a facilita decizia la nivelul „top management”. Traducerea indicatorilor simpli (foarte mulți) în indicatori sintetici (mai puțini și mai ușor de manevrat) este calitatea „tabloului de bord”.

Evenimentul a fost moderat de **ambasadorul Sergiu Celac** care și-a amintit despre o conferință asemănătoare - „*Paneliști erau vicecancelarul și ministrul de externe ai Austriei, patronul și părintele fondator al companiei de distribuție de cafea Illy și un întreprinzător de origine rusă, stabilit în Franța. Moderatorul ne-a pus la toți o întrebare: Suntem la Viena, în 2035, vă treziți buimac la cafea... vă duceți la fereastră... ce vedeți?* Vicecancelarul s-a întrebat: «Va mai exista Viena?»». Eu am spus că firmele caselor de pe partea cealaltă a drumului sunt altfel decât cele cu care ne-am obișnuit acum. Nu va mai fi nicio sucursală bancară. Nu va mai fi nicio farmacie pentru că distribuția se va face pe alte canale. Văd destule biciclete, deși de alte forme. Nu văd nicio mașină, ci niște capsule ciudate și colorate care circulă și, din când în când, câte o trăsurică trase de cal... pentru moft. Adevărul este că pe toți ne-a luat pe nepregătite [...] Când vorbim de strategii [...] am constatat că apetența de a gândi dincolo de ce este extrapolabil la nivelul funcționării, dar și la nivelul clasei politice românești este absolut minimală și cvasi-inexistentă. ...Cred că dincolo de gestionarea corectă pentru viitorul imediat, aceia dintre noi care au atribuții și curajul personal de a-și angaja viața și prestigiul pentru un viitor mai depărtat trebuie să îndrăznească să viseze. Inspirația nu se găsește în romanele de science fiction, ci încercarea de a ghici... și de a avea capacitatea de a juca un număr din ce în ce mai larg de scenarii posibile, chiar dacă improbabile în momentul de față”, a spus **dl Sergiu Celac**.

a consemnat: **Sorin Ciomârțan**

IDEAL AR FI SĂ PUTEM
AVEA UN MIC RĂGAZ, SĂ
NE TRAGEM SUFLETUL...

„Tabloul de bord” este instrumentul care facilitează abordarea holistică și multidisciplinară, prin capacitatea de a face ordine în „Turnul Babel”. Construirea tabloului de bord are un singur ingredient: INOVAREA.

„Nu tehnologia rămâne în urmă, ci factorul uman și capacitatea de a absorbi și digera ceea ce pot face noile tehnologii (...de aceea avem nevoie de copii). Ideal ar fi să putem avea un mic răgaz, să ne tragem sufletul... N-avem timp să ne tragem sufletul! Trebuie să învățăm să alergăm în continuare gâfâind pentru că altfel fuge altcineva mai repede decât noi”, a mai afirmat **dl Sergiu Celac**.

VASILE ALBOI

„SUNT DISCIPOLUL MEȘTERULUI DIN CÂMPULUNG, DAR ȘI AL LUI SIMOTTA”

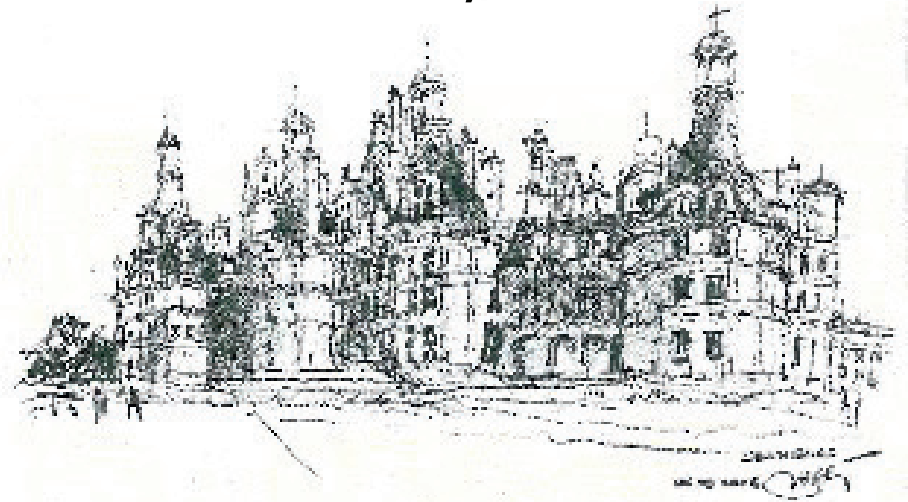

foto: **Răzvan Hatea**

În orașul în care m-am născut și am învățat, Câmpulung Moldovenesc, am descoperit pasiunea pentru acuarelă, inspirat fiind de un pictor popular local.

Am avut dorința de a dezvolta exprimarea prin frumos a tot ce ne înconjoară. Am ales o facultate cu puternice afinități artistice, Arhitectura. Acolo am beneficiat de o îndrumare profesională de excepție, dar și de ocazia de a participa la un cerc plastic al studenților având în componența sa atât studenți, cât și profesori celebri, precum Gh. Simotta, N. Lupu, Bogdan Gheorghiu.

Pentru mine, acest „cerc” împreună cu un discipol - student-arh. Aurel Sârbu - au însemnat o experiență benefică și care m-a învățat să prezint monumentele de arhitectură pentru care am avut, întotdeauna, o pasiune deosebită.

Cu ocazia activității profesionale, pe care am desfășurat-o în principal în domeniul industrial, am realizat perspective pentru prezentări de ansamblu ale unor importante obiective energetice, în calitate de șef de proiect de arhitectură. Așa s-a întâmplat cu Centrala Nuclear Electrică CERNAVODĂ, cu CENTRELE DE DIRIJARE A ZBORURILOR și cu alte obiective de interes național.

În anul 1986, am primit Premiul Uniunii Arhitecților pentru un obiectiv energetic proiectat și realizat în Turcia - CTE Anatolia.

Sunt pasionat de grafică (acuarela și tuș), am participat la expoziții organizate la UAR, ISPE București, Institutul de Arhitectură. Grafica mea cuprinde, în general, monumente de arhitectură din țară și din străinătate (Italia, Franța). În această expoziție, am adus numai lucrările care evocă, pentru mine, amintiri deosebite.

ARHITECTA SANDA BUDIȘ

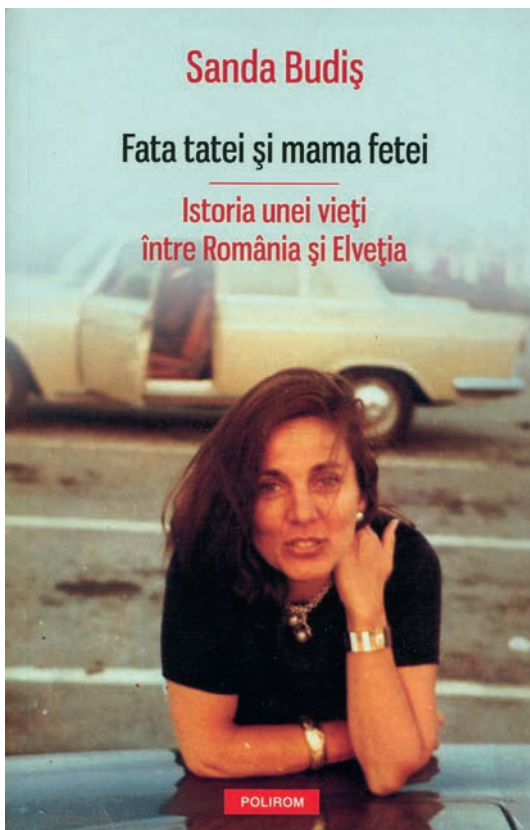
„FATA TATEI ȘI MAMA FETEI”

„Cu bunăvoință și idei, poți să profiți de greșeală ca la jiu-jitsu și s-o transformi în favoarea ta, deci, cu puțin efort și abilitate, să te mai și folosești de ea.”

Sanda Budiș este directă și bățăioasă, are umor și își iubește țara, trăiește în Elveția și pledează pentru idealuri naționale, așa cum le percepe din apartamentul său dintr-o localitate liniștită, situat într-un imobil în care este vecină, de mulți zeci de ani, cu verișoara lui Farah Diba. A ajuns târziu în Occident, la aproape 50 de ani, practicând o meserie „de bărbat”, într-o țară misogină: „Aveam mai multe handicapuri: eram străină, venită dintr-o țară din Est și nu dintre cele mai dezvoltate, fără referințe sociale sau profesionale în țara în care aterizasem, eram femeie, lucru neobișnuit în Vest în profesia asta, mai ales că era vorba să comanzi bărbați pe șantiere și, în plus, nu mai eram o tânără șarmantă.” Dar acesta a fost actul 2.

Actul 1 al vieții ei s-a consumat în țară, ca fiică a generalului Alex. Budiș (autor al unor prestigioase cursuri la Academia Militară, dar arestat și deportat la Jilava, pentru că a urmat ordinele primare) și a unei mame frumoase pe care nevoia a obligat-o să devină pictoriță de icoane, la 49 ani. În România, după ce a studiat la Pitar Moș, la „St. Mary's convent”, a urmat Arhitectura, a fost silitoare și solitară. Și-a dat diploma cu Duiliu Marcu și a fost șefă de promoție. A lucrat la IPCMC - 24 de ani - arhitectură industrială, mari ansambluri și sistematizare.

Și-a început experiența elvețiană cu un proiect mic, de restaurare - Biserica catolică Aigle - căreia i-a montat încălzire în pardoseală, i-a completat singură frescele și i-a montat un panou din sticlă între vestibul și naos. A lucrat în tot felul de ipostaze și a conceput și dezvoltat ansamblul „Les Marionettes” - o parcelare cu 9 vile și un bloc cu 5 etaje retrase în terase - singură, în micul său apartament! Locuințele compartimentabile/flexibile, cu căzi de baie îngropate, cu planuri „nefărămițate”, fără spații pierdute sau coridoare, cu terase și spații comune la parter, au făcut să se spună, admirativ, că „se simte că a fost conceput de o arhitectă”. „Meseria mea este una dintre cele mai frumoase din lume”, ne-a spus Sanda Budiș.

FILIALA SUCEAVA

ARHITECTURĂ POLONEZĂ CONTEMPORANĂ

În organizarea Secției de Istorie a Muzeului Bucovinei, gazda evenimentului, și cu implicarea Filialelor locale ale UAR și OAR a fost vernisată Expoziția de Arhitectură Poloneză Contemporană („Polska. Architektura”), cuprinzând 20 de panouri cu fotografii ale celor mai apreciate lucrări de arhitectură realizate în ultimii ani în țara prietenă.

La eveniment au participat George Ostafi, șef Serviciu Relații Publice al instituției gazdă, Elzbieta Wieruszewzka Calistru - din partea Centrului Cultural Dom Polski Suceava, membri și reprezentanți locali ai breslei arhitecților.

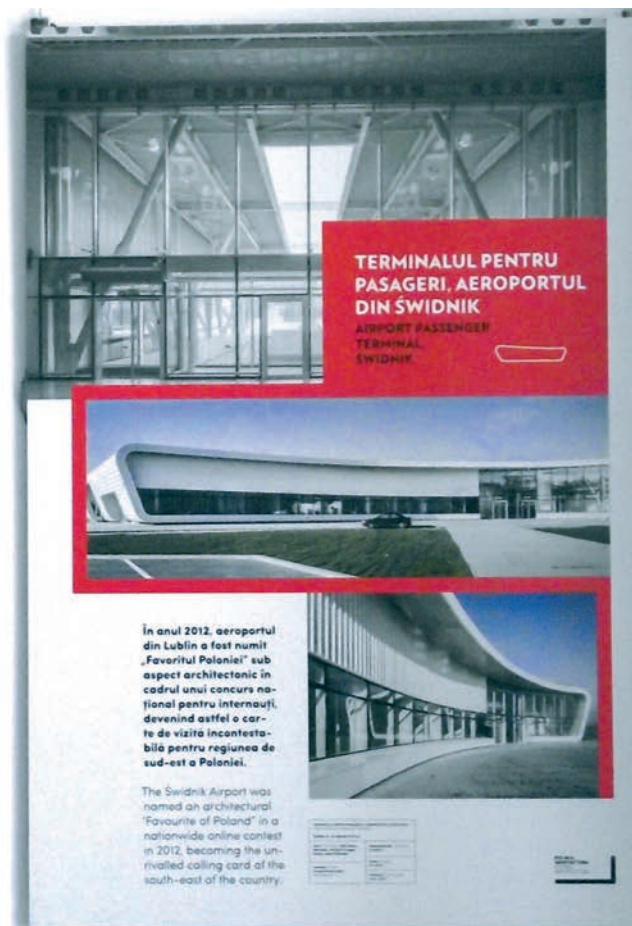
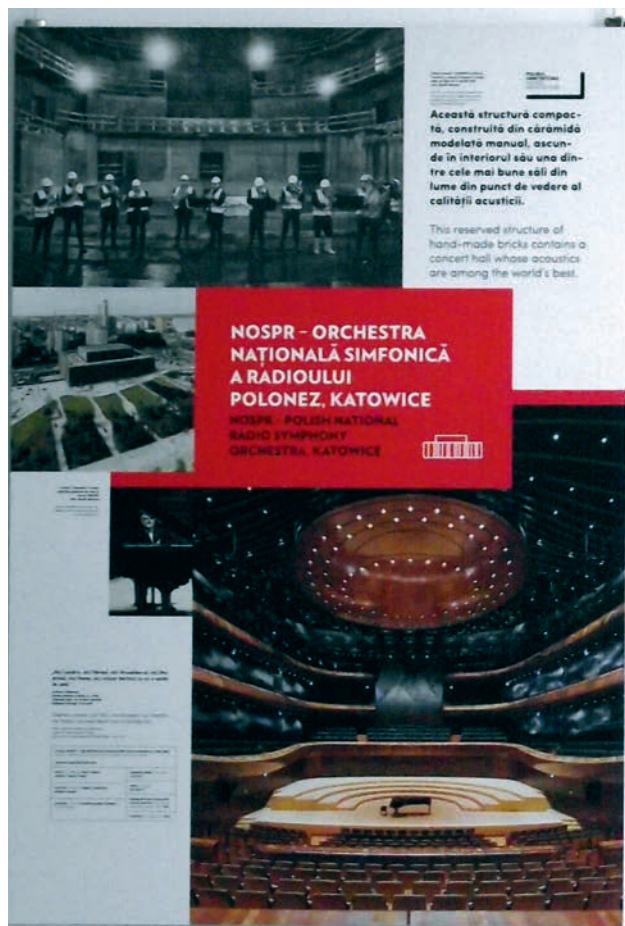
autor: arh. **Ion ANDRIU**

Cei prezenți au admirat realizările actuale ale arhitecților polonezi, care au stârnit un ecou favorabil la nivelul întregii comunități europene, constituind un model de abordare și finalizare a unor investiții cu caracter cultural, dar și o dovadă a talentului și efortului cu finalitate spectaculoasă deșus de colegii arhitecți polonezi. De o atenție deosebită, din partea vizitatorilor, s-au bucurat obiective precum: Centrul European pentru Solidaritate și Teatrul Shakespeare din Gdańsk, cu interiorul său unic, Filarmonica „Mieczysław Karłowicz” din Szczecin, care a primit prestigiosul Premiu Mies van der Rohe al Uniunii Europene în 2015 sau Muzeul POLIN din Varșovia, dedicat memoriei evreilor victime ale nazismului.

Din partea arhitecților suceveni a luat cuvântul arhitectul Constantin Gorcea, membru al Senatului UAR și președinte al Filialei N-E a OAR, care a avut ocazia de a le vedea prezentate și cu ocazia altor evenimente profesionale, a făcut o succintă prezentare a câtorva dintre construcțiile prezentate în fotografiile expuse, relevând calitățile arhitecturale și constructive deosebite care au atras admirația opiniei publice și a specialiștilor din numeroase țări. La rândul său, arhitectul Ion Andriu, președintele Filialei Suceava-Botoșani a UAR și vicepreședinte al Filialei N-E a OAR, a făcut o paralelă a evoluției istorice a celor două țări, apropiate geografic și ca destin geopolitic, punctând câteva similitudini, dar și diferențe în evoluția arhitecturii contemporane din Polonia și, respectiv, România.

Impresia generală, împărtășită de toți membri breslei prezenți la eveniment, a fost de apreciere pentru remarcabilele realizări ale arhitecților polonezi, care pot servi ca model de inspirație în abordarea relațiilor breslei cu investitorii și decidenții politici, pentru sporirea vizibilității și prestigiului disciplinei noastre, confruntată cu actuala dinamică a tehnologiei și cu evoluția tehnico-economică a societății contemporane.

FILIALA TIMIȘ

O VACANȚĂ CU HAR

mesaj de la **Diana BELCI**

Echipa Casa cu Har dorește să mulțumească pe această cale Uniunii Arhitecților din România care a sprijinit acest proiect din Timbrul Arhitecturii, Primăriei Ocna Sibiului și, în mod special, domnului primar Claudiu Predescu, Facultății de Arhitectură și Urbanism din Timișoara, familiei Părăian, părintelui Mihail și tuturor celor care au sponsorizat și susținut acest proiect. Nu în ultimul rând dorim să mulțumim Simonei și lui Tian Purcărescu, lui Marius Bogdănel, lui nea Băcila și tuturor topârcenilor inimoși care ne-au primit în sânul comunității lor timp de două săptămâni și pe care noi îi considerăm nu numai prieteni, ci și membri ai echipei”.

Am primit o „vedere” de la Diana Belci de la Școala de vară, CASA CU HAR - ediția a 3-a.

La Topârcea, s-a lucrat pentru a salva o gospodărie și a o transforma într-o casă memorială cu un centru dedicat studiilor legate de patrimoniu.

Alături de localnici, au lucrat studenți și dascăli care au învățat să conserve acest fragil patrimoniu.

„Anul acesta ne-am propus să organizăm 3 ateliere de restaurare: restaurarea unei fațade laterale și a cornișei fațadei principale, care a presupus inclusiv re-țesere de zidărie și înlocuiri pe anumite porțiuni deteriorate; restaurarea prispei aflate în stare de pre-colaps, inclusiv re-țeserea și completarea unor porțiuni de zid din subsol și restaurarea porții de acces în curtea casei.

Cele trei echipe au avut nume tematice: Mortar, Prispa și Poarta. Fiecare intervenție s-a făcut utilizând materiale și tehnici tradiționale, cu păstrarea a cât mai mult din materialul original. Acolo unde materialul original era foarte degradat, s-a preferat înlocuirea sa pe porțiuni, prin chertări complicate și păstrarea de martori, tocmai pentru a se sesiza diferența între nou și vechi. Poarta de acces avea elemente din două etape: o porțiță care probabil data din perioada interbelică - dar a cărei material era prea degradat pentru a mai fi păstrat și care se prăbușise între timp - și o poartă mai amplă din metal, datând din 1964.

În mod normal, această etapă n-ar fi fost considerată neapărat valoroasă, dar echipa de proiect a hotărât să restaureze structura de lemn și foile de tablă foarte ruginite, tocmai pentru că ele erau contemporane cu părintele Teofil Părăian și aveau inițialele părinților acestuia, legându-se în această formă de funcțiunea de casă memorială pe care o va primi Casa cu Har la final.

După două săptămâni de muncă, cele 3 ateliere au fost încheiate cu succes.

FILIALA EURO- REGIONALĂ SUD-VEST OLTENIA

AM FOST ÎMPREUNĂ CU ARHITECȚII ÎNTR-O DEPLASARE DOCUMENTARĂ

Prin excursia de documentare, socializare și info-tour-ul organizat în luna august a acestui an de către Uniunea Arhitecților din România, inițiată și coordonată de Filiala Euroregională Sud -Vest Oltenia, am reușit să-mi dezvolt spiritul de observație și să-mi edific curiozitățile cu privire la situația clădirilor de tip monument istoric din țară, dar și să iau aminte față de cele, din pacate foarte multe, aflate în paragină, care au nevoie urgentă, dacă mai are cineva nevoie de ele, de reabilitare și de o expunere mai evidentă în linia spațiului public.

M-au impresionat toate monumentele istorice dar, îndeosebi Conacul Bellu, care prin suplețea și bogăția sa îmi pare dintr-o poveste și tare mi-aș fi dorit să locuiesc acolo împreună cu proprietarii dintru începuturi. Mobilele sale, în special camera japoneză, tablourile și, mai ales, cărțile atât de vechi te fac să realizezi cam cât de mult s-au umplut astăzi locu-ințele de urât estetic plus comoditate. Menționez că am fost șocată să găsesc domeniul Mănăstirii de Carmelitani Desculți din Snagov și să văd câtă disciplină se practică acolo, iar când se lasă seara la Chiojdu atmosfera e cu totul aparte. Vreau să retrăiesc liniștea pe care-am întâlnit-o acolo și noblețea acelei case restaurată cu atata migală pentru a regesi timpul primei existente.

De asemenea, mi-a făcut plăcere să mă reîntorc în Sinaia prin intermediul acestei excursii de documentare. Consider Sinaia unul dintre cele mai frumoase locuri din România. Aer tare, binefacător și dator de siguranța a sanatații, priveliști mai mult decât superbe. Sunt bucuroasă că mi-am îmbogățit cunoștințele asupra clădirilor vechi din acest oraș, clădiri cu o istorie aparte, cu o arhitectură divină, pe care din nefericire publicul larg nu știe s-o aprecieze așa cum s-ar cuveni. Un bonus foarte mare pentru domnul arhitect Dan Manea, din Sinaia, care ne-a făcut să trăim în secolul trecut când mai toate clădirile frumoase din Sinaia au răsarit din creația arhitecților vremii de atunci. Am fost atât de norocoasă să întâlnesc în acele trei zile oameni de calitate, oameni cu un suflet mare, care au avut grijă de mine, penultima ca vârstă din grup și de la care am învățat bunătatea, generozitatea și încrederea. Ne-am distrat, ne-am oferit unii altora momente frumoase și cu siguranță prietenia noastră nu se va sfârși aici.

Pe cale de consecință, la finalul acestei excursii, după toate câte am aflat și pus cap la cap, este impetuos necesar să-ntocmesc un plan de acțiune despre cum putem aduce pe ta-petul public lucrurile de ordin administrativ care nu lasă să iasă la suprafață comorile arhitecturale. Se cere o campanie de presă, un plan de promovare și consider potrivit pentru acestea un nucleu concretizat în interacțiunea cu publicul vizat. Îmi propun ca prin și cu ajutorul colegilor din Observatorul Urban al Olteniei cărora le multumesc că m-au filiat făcându-mă să mă consider atât de utilă orașului în care traiesc, să descifrăm probleme și să le găsim soluții. Să facem cunoscute lucrurile bune și rele și să aducem lângă noi persoane de bună-credință, de a căror implicare nu ne vom lipsi niciodată.

autor: **Roxana ȘTIUBEI**,
studentă la Jurnalism și blogger

arh. Pavel Popescu

In holul – sufragerie, am prezentat expozitia " S.O.S. SALVATI CULELE ROMANIEI ". Prezenta si arh. Pavel Florica din Brasov !!

Pe langa monumentele prezentate pana acum, nu pot uita farmecul manastirilor, atat de curate si pline de flori, cu bogatia lor de obiecte de cult si de cultura, deosebite, pe care le-am vizitat, cu istoria fiecareia, care mai de care mai plina de farmecul pastoral al linistei sufletesti. Si cu picturi de valori atat de inestimabile ale marilor nostri pictori romani: Ghe. Tattarescu la manastirea Ghighiu, Nicolae Grigorescu la manastirea Zamfira, Petre Nicolau, unul din cei mai buni ucenici ai marelui pictor Gheorghe Tattarescu, la manastirea Suzana. Dar ce sa mai vorbesc despre catedrala episcopala de la Curtea de Arges sau inegalabila bi-serica Sf. Nicolae Domnesc.

Si peste tot, organizatoric, am avut ghizi deosebiti care, cu eleganta si cu respect, ne-au imbogatit bagajul nostru de cunostinte. Si-am vazut si culele de la Maldaresti, o comuna cu atatea nestemate (10 monumente istorice dintre care 7 de categoria A, nationala) care, din pacate conducerea si oamenii comunei nu gasesc solutii, de nici-un fel de a stopa mersul galopant spre dezastru. Gospodarii, pe timpuri, nu asteptau proiecte pentru oprirea la timp a intuitului dezastru ce-ar putea apa-rea, chiar si la orizont, ci reparau imediat ce aparea ceva rau, cat de mic nelasandu-l sa crea-sca, si fara bani ci numai cu bogatia interioara de roman si inima mare de om. L-am vazut pe domnul presedinte

Maldaresti – Valcea. Inca o fotografie de grup. Am parcurs, impreuna, 1.280 km. in trei zile si-am vizitat 18 obiective si ansambluri

Pavel Popescu plin de manie la vederea unei tamplarii din cel de al doilea deceniu al secolului 21, din PVC, ce inlocuia pe cele de lemn ale bisericii, deosebite, din Maldaresti, la dispozitia „parohului” (nu stapan al bunurilor Romaniei) bisericii, veche de peste 240 ani (1774 – 1790). Ce sa mai vorbim...

Voi reveni cu o ampla relatare si descriere a drumului parcurs (foarte multi km. si numai in 3 zile!), in primul rand ca mi-a placut enorm totul si-n mai ales metronomul or-ganizatoric fara de care nu se putea realiza nici macar 40 %, dar am stat de foarte multe ori, chiar aflandu-ma in oarece impas, si-am primit linistea totala numai cu gandul la minuna-tiile vazute; si atunci am gandit ca pot ajuta si pe altii sa se odihneasca la lecturarea gandurilor mele pastorale.

Am fost, cu totii, ambasadori ai U.AR.-ului pe tot traseul. Am avut benere la masina, am avut toti insigne ale UAR pe piept, am avut fiecare cate un ecuson albastru, foarte vizi-bil, de „AMBASADOR”! M-am simtit o foarte importanta persoana cu o sarcina deosebita, impreuna cu ceilalti: sa stie

toata lumea, pe unde trecem, ca suntem ai UAR-ului. Si sta-retul manastirii Crmelitanilor desculti purta insigna UAR cand ne-a intampinat!

Si, domnii si doamnele arhitecte impreuna cu ai dansilor copii, sau nepoti, sa stie ca pot sa se odihneasca, sa se relaxeze, in spatii de-un confort inegalabil, in cele 2 cladiri, pro-prietati ale U.A.R. Sa stie ca pot veni ca la dansii acasa unde confortul este ca la meseriasii de un prim rang ce nu se compara cu cel al hotelurilor, fie ele chiar si de 4 stele!

Noi am dat viata acelor 2 cladiri in noptile cat am stat acolo. Adoua zi ramaneau goale! Mare pacat! Mergeti domnilor arhitecti ca tare fain ii la dumneavoastra si cat costa! aproape ca nimic. Caldura mergea, pentru pereti. Voi pune pile grele sa ma lase si pe mine pe acolo, in vacante, ca, inca odata, tare faini! Si, mai sunt si membra asociata a U.A.R.-ului si membra plina a O.U.O. (Observatorul Urban al Olteniei), institutii carora le port un respect deosebit de mare.

ȘEDIȚA DE SENAT 05.10.2017

S-AU EMIS URMĂTOARELE HOTĂRÂRI:

- **Hotărâre de Senat nr.29 privind aprobarea Regulamentului Intern al UAR**
- **Hotărâre de Senat nr.30 privind quantumul cotizațiilor**
- **Hotărâre de Senat nr. 31 privind suspendarea temporară a dl.Aurel Botez și participarea interimară a Dnei. Gabriela Petrescu – perioada oct. - dec.2017**
- **Hotărâre de Senat nr. 32 privind primirea a 29 de noi membri**
- **Hotărâre de Senat nr.33 privind constituirea unui grup de lucru pentru soluționare structurilor teritoriale**
- **Hotărâre de Senat nr.34 privind aprobarea unui ajutor de boală**

S-AU DEZBĂTUT URMĂTOARELE SUBIECTE:

1. Informare Președinte U.A.R.

a. Stadiul pregătirii întâlnirii cu Președinții structurilor UAR din teritoriu și Programul acesteia.

2. Raport de activitate Comisia Organizatorică

a. Analiza situației structurilor teritoriale ale UAR – opinie legală

b. Dezbateră regulamentul intern al U.A.R. (aparatură administrativă)

c. Situații legate de activitatea internă a U.A.R.

3. Raport de activitate Comisia Socială

4. Raport de activitate Comisia Economică

a. Dezbateră Regulament referitor la relațiile economico – financiare dintre structurile teritoriale – AMÂNAT . Se va dezbate în Senat decembrie

b. Dezbateră Regulamente raportări financiare – AMÂNAT. Se va dezbate în Senat decembrie

5. Raport de activitate Comisia de Cultură

a. Bienala de la Veneția - pentru Juriu sunt propuși arh. Tiberiu BUCȘĂ (câștigător Ediția 2016) și arh. Andrei ȘERBESCU (participant Ediția 2016)

b. Dl. Pavel POPESCU va propune modalități de vizitare a Bienalei de Arhitectură 2018 de cât mai mulți arhitecți.

c. Se aprobă suplimentarea finanțării proiectului cultural "Monografia Ioana Grigorescu – expresia sincerității" cu 21.500 lei. Se vor edita 500 ex.

d. Se propune inițierea Programelor Culturale UAR 2018 - Centenarul Unirii și Anul Patrimoniului European - Se solicită propuneri până la 01.11.2017

e. Promovarea activităților culturale ale UAR de către structurile teritoriale

6. Analiza Execuția bugetară semestrul I / 2017

a. Analiza Programului de servicii de sănătate Regina Maria (iulie 2016 – iulie 2017)

b. Propuneri de rectificare pentru luna decembrie.

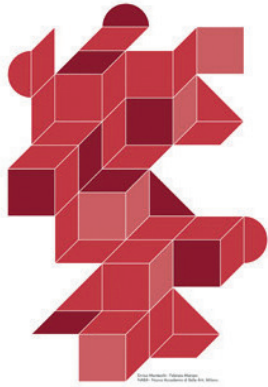
c. Analiza proiectelor propuse de sectorul 2 București

d. Propunere modificare HS 53/2014 (varianta aprilie 2017)

e. GHID pentru promovarea și finanțarea activităților culturale și/sau sociale proprii

7. Diverse

CERSAIE 2017

Revista Arhitectura a participat la CERSAIE 2017 - Bologna, în calitate de corresponsent de presă, la invitația ITA (Italia Trade Agency)

arh. Ioana Alexe

CERSAIE este unul dintre cele mai importante târguri de ceramică pentru industria de construcții și mobilier de baie și reunește aproape 869 de expozanți.

Ediția de anul acesta, cea de-a 35-a, s-a desfășurat la Bologna între 25 și 29 septembrie reunind 111.604 de vizitatori din 158 de țări: arhitecți, designeri, jurați și pe toți cei implicați în industria ceramică, importatori și cumpărători.

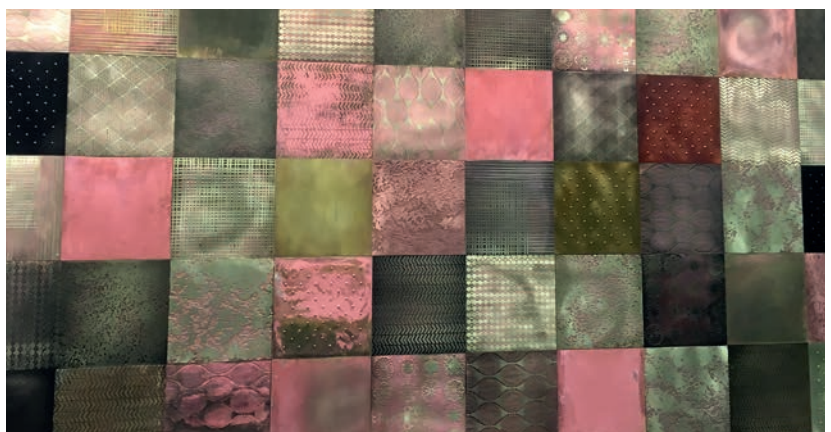
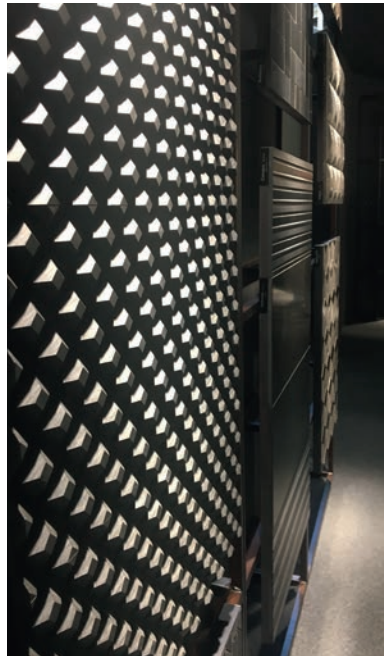
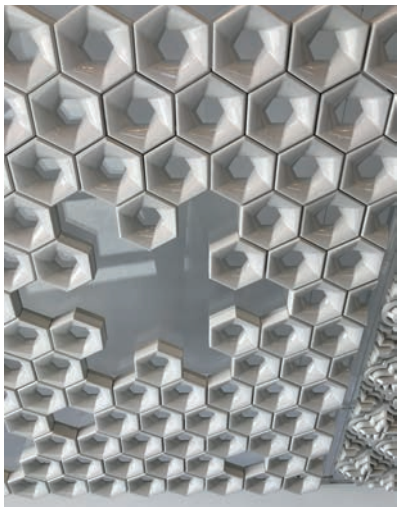
Deviza evenimentului a fost "construire, abitare, gândire" iar la conferințele invitaților Diébédo Francis Kéré, Elisa Valero Ramos, Sean Godsell a participat un public numeros, format în mare parte din studenții facultăților de arhitectură și design.

În cei 156.000 mp ai spațiului expozițional au fost prezente toate numele mari din domeniul designului care s-au întrecut în a prezenta pavilioane atrăgătoare, materiale noi și puneri în operă inovatoare.

În acest timp, dincolo de porțile pavilioanelor expoziționale, în centrul Bologniei, în palatele somptuoase și porticele nesfârșite, avea loc Bologna Design Week, un prilej de a vedea ceramica pusă la lucru.

Bologna ne-a făcut să ne simțim în centrul comunității de arhitecți și designeri, o lume pasionantă, intensă, creativă, într-un iureș de lumini, texturi, conferințe și petreceri.

Toate acestea fiind un prilej de a ne întâlni în jurul pasiunii noastre comune: a trăi înconjurați de frumos.

ARHITECT ION ANDRIU

Am venit pe lume în Ploiești acum 68 de ani. În 1955, părinții (tatăl medic chirurg, mama profesoară de fizică), se mută la Suceava, în epocă, oraș multiethnic, încărcat de istorie. De copil am fost fascinat de mașini și case. Am fost premiant din obligație („să nu-l faci de râs pe tata!”), dar olimpic la mate-fizică și bun la desen, sport și istorie. După „Bac”, în 1967 și un an de Politehnica la București, urmat de un stagiu de pregătire cu tânărul asistent D.S. Hanganu, am intrat la „Mincu” - diplomat în 1974. Student la profesorul Cezar Lăzărescu, formarea profesională este marcată de echipa acestuia, în frunte cu arhitectul Dinu Gheorghiu. Părinții legând o lungă și frumoasă prietenie cu Maria („Viky”) și Nicolae („Gipsy”) Porumbescu, am rămas un admirator al creației celui mai original arhitect român. Am avut și o soră arhitectă, Nicole Rață, personalitate de excepție, dispărută prematur. A fost expert ONU, care a pregătit cadre pentru administrație în zeci de țări de pe toate continentele.

Rămân un nostalgic al arhitecturii moderne și rezervat față de expresia, uneori artificială, a postmodernismului („împăratul este gol”, cum am scris în „Arhitectura” nr. 5/1984 la „Debut”). La fel consider că apelul de atunci: „Închideți ușile din spate!” (săgeată la adresa politrucilor veleitari), rămâne, din păcate, valabil și azi. Militez pentru o colaborare activă și deschisă între organizațiile breslei, intrată acum într-o perioadă de constrângeri și inhibiție evolutivă. Tendința se manifestă și în exterior, căci chiar și o vedetă a arhitecturii contemporane precum Dan Sergiu Hanganu constata recent că „azi facem construcții și mai puțină arhitectură, economicul fiind cel care dictează”. Și dacă o spune și EL ...!

Primul deceniu la Centrul de Proiectare Suceava a fost provocator și prolific. Din experiența în administrație am înțeles anumite lucruri, rămânând totuși cu o senzație a inutilității, iar în învățământ am adunat dezamăgiri, dar și certe împliniri, având premianți la olimpiadele naționale de arhitectură, mulți elevi devenind studenți și apoi arhitecți. De la Gipsy am învățat să iubesc șantierul. În proiectare eforturile și chinurile creației (atunci când există) sunt răsplătite uneori cu aprecieri și premii, dar mutilarea lucrărilor de timp sau scandaloase și agresive intervenții ulterioare produc o sfâșietoare durere.

Am convingerea că, încă slaba conștiință civică, abruptul declin demografic și tendința de disoluție a instituțiilor ne pot dinamita viitorul, dar ignorăm mioritic pericolul. Sunt îngrijorat și de dilatarea aberantă impusă zonei de conformare administrativă din cadrul activității de proiectare, în dauna prestației tehnico-creative. Să nu ne resemnăm. Să ne mobilizăm pentru a apăra creativitatea, evoluția firească a profesiei și patrimoniul construit. Pentru aceasta avem nevoie de viziune, modele și repere valorice reale!

ARHITECT GABRIELA PETRESCU

Am absolvit Institutul de Arhitectură „Ion Mincu” (1979). În 2014 am obținut diploma de doctor în arhitectură cu teza Arhitectii Socolescu, 1840-1940, studiu monografic, sub îndrumarea prof. univ. dr. arh. Anca Brătuleanu. Pe lângă activitatea didactică universitară pe post de lector, desfășurată de mai mulți ani în cadrul Departamentului de Arhitectură al Facultății de Arhitectură „Spiru Haret”, sunt membru OAR și UAR, activând în cadrul biroului individual de arhitectură, unde elaborez proiecte de arhitectură, amenajări interioare, urbanism.

Dintre proiectele realizate în calitate de autor și coautor în SC Proiect București SA și SC Pentadesign SRL se numără: Sedii Ministerere latura Nord, Sală de 1.000 locuri str. Dr.Felix, Baza de utilaje pentru SRTV, Parc industrial Jibou, Sedii pentru SC Astra SA, în București și Constanța, blocuri de locuințe Bdul Unirii - latura Nord, blocuri de locuințe Piața Alba Iulia, Piața Victoriei, Piața Crângași, Calea 13 Septembrie. De asemenea, am colaborat la lucrări precum: Hotel București, World Trade Center, PUG-uri pentru diverse localități.

În 2011 am fost membru al echipei de cercetători care a elaborat studiul Crearea unui sistem modern multimedia de inventariere și informatizare privind Patrimoniul Cultural al Comunității Evreiești din România în contextul european al multietnicității și diversității patrimoniale. În 2012 am colaborat cu Asociația Bucureștiiul meu Drag la implementarea proiectului cultural Dicționar al arhitecturii românești moderne (sec. XIX, XX, XXI) (literele A-C) și, în 2014, în calitate de coautor, la continuarea proiectului cultural Dicționar al arhitecturii românești moderne (sec. XIX, XX, XXI) (literele D-H), ambele proiecte finanțate de UAR. În 2015 și 2016 am fost membru în echipa care a realizat enciclopedie gratuită, bilingvă, Un secol de arhitectură românească - Ediția I-a 1890-1918 și Ediția II-a 1918-1944, enciclopedie gratuită, bilingvă, proiect cultural desfășurat prin Fundația Culturală META. Proiectul a fost finanțat de AFCN, OAR și ARCUB.

Pe parcursul ultimilor ani, am participat la diverse seminarii și conferințe, publicând articole în diverse reviste. Alături de studenți și alți colegi am organizat expoziții de arhitectură la Centrul Cultural al UAR Calderon, Teatrul Național, Primăria Sibiu.

ARHITECT IULIANA CIOTOIU

Am absolvit cursurile Institutului de Arhitectură „Ion Mincu” și am obținut titlul de doctor în arhitectură în anul 2004, tot la Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”, București, cu lucrarea „Arhitectura agroturismului montan”, publicată în anul 2007, la Ed. Universitară „Ion Mincu”, cu titlul Arhitectura turismului rural.

Activitatea profesională a fost marcată de preocuparea pentru studiul patrimoniului arhitectural, cu precădere al arhitecturii vernaculare. Experiența de cercetare și valorizare complexă a patrimoniului vernacular, acumulată timp peste 30 de ani în calitate de muzeograf și arhitect la Muzeul Satului din București, a fost valorizată prin susținerea de comunicări publice în cadrul a 19 conferințe naționale și 15 internaționale, în SUA, Slovenia, Franța, Italia, Slovacia, Marea Britanie, Spania, ca și prin publicarea a 14 lucrări științifice în țară și 8 în străinătate, în publicații prestigioase.

Am participat la activități de documentare în străinătate - Franța, SUA, Belgia, Olanda.

Recunoașterea activității științifice în domeniul cercetării și valorizării sustenabile a patrimoniului, cu o atenție specială acordată patrimoniului vernacular, a consemnat prezența mea, în calitate de expert în comitete științifice pentru reviste și manifestări științifice naționale și internaționale.

Am coordonat, în calitate de manager, 2 proiecte de cercetare cu finanțare internațională și 7 proiecte de cercetare naționale.

Sunt profesor universitar la Facultatea de Arhitectură a Universității „Spiru Haret”, în această calitate susținând cursuri, ca visiting profesor, la Școala de Specializare a Departamentului de Arte al Universității din Bologna.

În luna iulie 2017 am susținut teza de abilitare pentru a conduce lucrări de doctorat la Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu”.

ARHITECT GEORGETA GABREA

Sunt întâlniri de destin pe care le ai în viață, în momente decisive, care te îndreaptă într-o direcție sau alta. Atunci când se petrec, nici nu bănuiești importanța lor și ce va urma... O astfel de întâlnire a fost pentru mine cea cu domnul arhitect Constantin Joja, bun prieten al tatălui meu. În acea perioadă, domnul arhitect lucra la restaurarea Hanului lui Manuc. Casa era plină de desene, fotografiile, planșete cu detalii care, în mod evident, mă fascinau. Eram copil și, până atunci, îmi dorisem să devin astronom, iar apoi constructor de vapoare. Dar întâlnirea cu domnul arhitect a schimbat totul. Și nu-mi pare rău, pentru că se pare că a reușit să-mi transmită „virusul” pentru ceea ce înseamnă să fii arhitect. Așa am pornit pe acest drum, care nu a fost și nu este ușor, dar care este drumul meu. Asta nu înseamnă că, de multe ori, capul nu mi-a rămas în nori, printre stele, și că vapoarele nu mă fascinează și astăzi. Dar să nu uităm că, întotdeauna, orice realitate pornește de la un vis!

Apoi au urmat anii de studenție în care am avut norocul de a avea dascăli de excepție și profesori care au marcat formarea mea de arhitect. Este vorba de profesorii Nicolae Vlădescu, Victor Aslan, la atelier, iar la alte discipline prof. Alexandru Cișmigiu, Adrian Gheorghiu, Titus Mocanu, Grigore Ionescu, Gheorghe Curinschi Vorona, Sanda Voiculescu, Mihail Caffé. Acestea sunt doar câteva nume dintr-o listă lungă și plină de profesori deosebiți cărora le mulțumesc pentru tot. Nu mai vorbesc de toate marile personalități care erau atunci profesori în Institutul de Arhitectură „Ion Mincu”. În afară de ceea ce învățai de la dascălii cu care veneai în contact direct, toți ceilalți au dat măsura nivelului profesional către care încercam să ne îndreptăm. Și chiar dacă, în jurul nostru, viața din afara Universității nu era chiar ceea ce ne doream, în Școală trăiam destul de departe de aceste realități, apărați de profesorii noștri, care ne-au încurajat să îndrăznim.

Am avut șansa să lucrez și să coordonez proiecte care au însemnat lucrări de pionierat, fie din punct de vedere conceptual, fie din punct de vedere tehnologic, încă de la prima lucrare la care am fost șef de proiect, respectiv stația de metrou Crângași, până la ultimul proiect finalizat anul trecut, respectiv imobilul din strada Ion Câmpineanu nr. 2 din București.

Mi-au plăcut, îmi plac și m-au motivat provocările.

Anul viitor se împlinesc patruzeci de ani de la terminarea facultății și încerc să continui „textul” cum pot și cred că este mai bine.

ARHITECT CĂLIN NEGOESCU

Dintre profesorii pe care i-am avut la „Ion Mincu”, doi mi-au marcat existența. Anul 2 l-am făcut în atelierul lui Mihail Caffé, de la care am învățat ce înseamnă logică, sinceritate, claritate. Mai târziu, profesorul din anii 4 și 5, Alexandru Iotzu, mi-a transmis ceva din personalitatea Domniei Sale: discreția, temperanța.

Am ajuns, în 1983, la IPCT - Institutul de Proiectare pentru Construcții Tipizate, printre cei mai tineri dintr-un val de angajări care urma să înlocuiască o parte din fondatorii institutului, ajunși la vârsta pensionării. Am continuat să am modele, de data aceasta printre colegii arhitecți cu numai câțiva ani mai mari decât mine: Oni Enescu, Ioana Berceanu, Paul Bădulescu. Prin eforturile directorului ing. Petru Vernescu, institutul era o oază ascunsă de creativitate și adevăr în deșertul comunist. Proiectele și studiile de atunci n-au ajuns realitate (nici timp n-au avut, până în 1989).

În 1993, a apărut Westfourth Architecture SA, avându-l acționar principal pe arhitectul Vlad Arsene, plecat din România la New York în 1978. Fiecare din cei cinci asociați aveam obiective particularizate ușor diferite. În ceea ce mă privește, constataseam atomizarea proiectării de arhitectură prin pulverizarea marilor organizații, ca Proiect București sau Carpați Proiect, și doream să construiesc o echipă de un tip nou, eventual mică, dar desigur competentă și performantă, care să poată aborda lucrări de dimensiuni mari, cu problematică complexă.

Acum, după 25 de ani de la înființare, pot spune că am reușit. Au fost ani de muncă intensă, așa cum văzusem în America anilor '90: șaisprezece ore pe zi, inclusiv în weekend, inclusiv 4 Iulie.

O primă parte din lucrările la care am participat sunt proiecte ale arhitectului Vlad Arsene, care, având în vedere statutul de „navetist” București-New York, avea nevoie de un „ajutor”. Din această categorie fac parte Banca Mindbank, Europe House, America House, Charles de Gaulle Business Center, City Gate, clădirea cu apartamente din str. George Călinescu, Sediul EON Tg. Mureș, lucrări la care am avut atâta contribuție cât să pot spune că mă reprezintă și pe mine.

A doua categorie sunt lucrările la care am fost șef de proiect. Proiectele rezidențiale se întind de la capătul de lux al gamei (clădirea din str. Modrogan, nr. 4A), trecând prin standardul mediu (Parcul Privighetorilor, Asmita Gardens, Nordia Residences) și ajungând la segmentul economic (Monaco Towers, Rose Garden). Dintre birouri amintesc Nusco Tower, clădirea de birouri de pe str. Gara Herăstrău, nr. 4B și proiectul Unirii View, în execuție.

După atâtea nopți nedormite, atâtea compromisuri cu clienții, atâtea certuri (profesionale, desigur) cu inginerii, atâtea dezastre salvate cu constructorii și atâtea nervi cu autoritățile, pot spune un singur lucru: I DID IT MY WAY.

foto arh. Mircea Țibuleac

Vine iarna! Se apropie sezonul de schi!

**Casa de Cultură și Odihnă de la Sinaia vă așteaptă!
Casa dispune de camere de cazare, living generos, bibliotecă
și spațiu de socializare.
Programările se fac pe principiul „primul venit/ primul servit”.
Vă puteți rezerva camera la colega noastră Amalia Năstase,
în sediul din J. L. Calderon 48.**

**BULETINUL
INFORMATIV
AL UNIUNII
ARHITECTORILOR
DIN ROMANIA**

Caseta redacțională

redactare:

arh. Ileana Tureanu -președinte UAR
arh. Ioana Alexe - tehoredactare
arh. Marina Macarie - sigla BIUAR

coordonator:

arh. Ileana Tureanu - președinte UAR

www.uniuneearhitectilor.ro/BIUAR

ISSN 1582-2117

Se distribuie gratuit.

Contact

Centrul de Cultură Arhitecturală /
Secretariat /
Revista Arhitectura / Biblioteca
str. Jean Louis Calderon, nr. 48,
București, sectorul 2, cod 020038,
tel: 021.312.76.01

Secretariat: tel. 021.315.60.73,
0737.01.77.85,
uar_contact@yahoo.com,
secretariat@uniuneearhitectilor.ro

Revista Arhitectura: tel. 076.819.81.78,
076.819.81.79,
office@arhitectura-1906.ro

Biblioteca (program cu publicul):
L-V - 10:00 - 16:00, tel. 021.310.91.94,
biblioteca@uniuneearhitectilor.ro

Catedrala Arhiepiscopală de la Curtea de Argeș